

**“МОРИЯ” – СЛУЖЕНИЕ
НА БОЖИЯ ПРОРОЧЕСКИ ДУХ**

ОЦЕЛЯВАЙ НАД ЛЕДОВЕТЕ

СТЕФАН ГЛАВЧЕВ

Книгата е дар от Исус!

www.moriah-servant.org

СЪДЪРЖАНИЕ

Първа част: Ледниците на Вавилон	3
Към сърцето ти	3
1. Видението с ледника на гордостта	13
2. Видението с ледника на алчността	19
3. Видението с ледника на лицемерието.....	29
4. Видението с ледника на политиката	36
Втора част: Божието Огнище	45
1. Златната плоча на Ариил	45
2. Седемте печата на Божието Огнище	54

ПЪРВА ЧАСТ: ЛЕДНИЦИТЕ НА ВАВИЛОН

КЪМ СЪРЦЕТО ТИ

Скъпи ми братко! Верни ми приятелю!

Сърцето ми все още пламтеше от мощното помазание на Отца, свързано с виденията пред Неговия Свят Олтар и Огънят Му все така се разливаше из всичките ми вътрешности, когато Господ Исус отново се яви пред сърцето ми. Това ме изненада, тъй като винаги след написването на пророческа книга Той ми дава дни на отдых и укрепяване. И докато си мислех, че вероятно не съм видял всичко, свързано с Обяда на Отца и трапезата на Мъдростта, Исус проговори в сърцето ми, като каза:

“Нека не те учудва това, че толкова бързам да дойда при теб и този път почивка няма да има. Но за Моето идване има причини. Защото последните книги, които Отец ти заповяда да напишеш, бяха свързани изключително с Огъня пред Божието Светилище и Божия Свят Олтар. И ти беше угодният на Отца Ми съд, в който Той положи Огъня на Святостта и Любовта Си, тъй че да го предадеш на всички Верни и Посветени на Името Ми. Но там, където идва с голяма Сила Огънят, на същото това място ще дойде с голяма сила и студът...”

Думите на Исус бяха толкова изненадващи за мен, щото ми трябваша няколко минути, за да ги осъзная и проумея. Затова Му казах:

“Господи мой! Да разбирам ли, че чрез последните огнени послания в пророческите книги Отец е увеличил Огъня Си в сърцата на братята и сестрите ми?”

“Точно така го разбирай, момчето Ми. Но също така проумей, че против тези огнени послания дяволът ще изпрати цялата си ярост. А тогава онези, които те приеха за светило на Отца и за Мой пратеник, ще преживеят натиск и съпротива, много по-силни от предишните. И ако ти си свикнал на подобен натиск, понеже Аз съм

те утвърдил на това, то не всички имат Моето лично водителство, та да устоят на самия натиск...”

“Какъв е натискът, Исусе?” - попитах отново аз, като дълбоко в сърцето си знаех, че имам отговора. Исус ме погледна с твърде дълбок и сериозен поглед. И в прекрасните зеници на моя Господ аз за първи път прочетох една свършена загриженост и състрадание към всеки от нас. Така, докато ме гледаше, Господ се приближи към мен, като ми каза:

“Ти вече веднъж преживя и разбра какво ще рече да приютиш Агнеца в сърцето си. Защото Моето Присъствие в теб бе повторно разпнато и прободено на Кръста от всички поклонници на светския и религиозен дух на Вавилон. Но сега Аз искам да ти дам едно ново усещане и така да изпиташ едно друго страдание. Страданието, което Сам изпитвам като Господар на Църквата Си, като Пастир на Стадото Си и като Глава на Тялото Си...”

След тези Свои последни думи Господ се надвеси над самия мен. И като ме прегърна с прободените Си ръце, се вля в самия мен, тъй че усетих сърцето си преизпълнено от Божия Дух. И ето, че докато очаквах някакво знамение пред очите си - било то видение или някакъв Божий знак, започнах да усещам ръцете и нозете си твърде странно. Те, противно на Огъня в сърцето ми, започнаха да изстиват, а аз усетих как по жилите ми тръгнаха вълните на една нежелана хладина. И колкото повече стоях и се опитвах да мисля над това, че Господ Исус е в мен с Духа Си, толкова по-студени ставаха ръцете ми и нозете ми. Самият студ не просто пълзеше по жилите ми, за ужас на сърцето ми. Не! Той вече бе започнал да сковава пръстите на ръцете и нозете ми, тъй че всяко тяхно движение вече биваше придружавано с болка. И понеже това продължи доста време, аз дори забравих, че Господ Исус е все още в мен...

Та Той дойде и влезе в мен, за да ми яви нещо, а аз в изненадата от студа сякаш забравих за Него!... Затова извиках към Исус:

“Господи, моля Те! Потвърди в сърцето ми какво става с мен! Защото, колкото до духа ми си, аз чувствам че там ме изгаря твърде силен и пламенен Огън. Но в ръцете и крайниците на тялото ми нещата стоят зле. Защото студът в тях стана твърде голям и ми е трудно да ги движа...”

В отговор на думите ми Исус проговори от сърцето ми като ми казваше:

“Ако на теб ти е трудно да движиш собствените си ръце и нозе, то запита ли се какво Му е на твоя Господ, когато трябва да движи Собствените Си измръзнали ръце и нозе?

Защото, ето, това усещане, което ти давам, не е твоето, но Моето. Защото днес над всички Мои Верни и искрени чеда дяволът стоварва най-големият студ и хладина от създанието на света. И единственият начин за Моите да устоят, е като познават Сърцето Ми и се стремят към Огъня, Който пламти във вашия Господ. Защото, ето, дошло е времето всички да си спомните думите Ми, които ви пророкувах в Моето Евангелие.

Дошло е времето, не да стоите, но да устоявате. Не да можете, но да превъзмогвате. Не да се спасявате, но да оцелявате. Дошло е времето всеки от вас отново да прочете Завета на Господ с водителството и вдъхновението на Неговия Собствен Дух. И когато стигнете до белезите на последното време, ясно да прочетете думите Ми, които гласят:

“Тогава ще ви предадат на мъки и ще ви убият; и ще бъдете намразени от всичките народи поради Моето име. И тогава мнозина ще се съблазнят, и един друг ще се предадат, и един друг ще се намразят. И много лъжепророци ще се появят и ще заблудят мнозина. Но понеже ще се умножи беззаконието, любовта на мнозинството ще охладнее. Но който устои до край, той ще бъде спасен...”¹

Как мислиш? Може ли Тялото на твоя Господ да бъде намразено от всичките народи и Главата на твоя Господ да не усети това? Може ли ръцете Ми и нозете Ми да изстиват поради умноженото беззаконие, а Аз да не плача и да не страдам за Моите? Сега разбираш ли, че ако Отец Ми те вдигна до Святия Си Олтар и ти даде божественото послание за Огъня и жертвените юнци, то това беше, за да се възроди вярата на онези малцина,

¹ (Матей 24:9-13)

които все още не са Ме предали и разпнали? И те, които получиха толкова много Огън от Светилището, непременно ще бъдат намразени още повече. И едни от тях ще се утвърдят, въпреки омразата, а други ще охладнеят, за да тръгнат по пътя на беззаконните.

Но ето, казвам ти, че всички, които Отец Ми е записал за Живот, непременно ще устоят във времето на най-големия студ. Защото, за да усещаш този ужасен студ по ръцете си и нозете си, то е, понеже Аз ти дадох да преживееш Собствената Ми болка и страдание. И за да бъде преживяването ти пълно, то нека сега отворя очите ти, за да видиш през какви места Пастирът трябва да преведе стадото Си...”

След думите на Исус, които Той изговори из дълбочините на сърцето ми, пред очите ми се появи видение. Аз виждах моя Господ и малкото Му стадо. Исус държеше гегата Си и вървеше напред, а стадото Го следваше. Но ето, че в самото видение се появиха подробности, които разтърсиха сърцето ми както никога. Защото Господ и стадото Му бяха тръгнали да изкачват твърде висок Хълм. А самият Хълм беше заобиколен от много ледници.

Да, братко мой! Това беше един жесток леден пръстен, създаден от дявола именно на подстъпите към Небето. А пътят на Господ и стадото Му непременно щеше да премине през самите ледници. Докато гледах на покъртителната гледка, аз забелязах, че Исус наистина тръгна и стадото Му Го последва към самите ледници. Онези смирени овце, които покорно вървяха след силуета Му, стъпиха с копитата си върху самия лед. А тогава Исус се обърна към стадото Си и протегна гегата Си, като докосваше с нея всяка от овцете Си. И ето, че сърцата на Господните овце пламнаха от вътрешен Огън, който се разгоря твърде силно в тях, но без да ги изгаря. Това беше голямо предизвикателство за силите на Злото, създали ледения обръч. Те не просто наблюдаваха вършеното от Исус, но се надигнаха във вид на ледени ураганни ветрове, като започнаха да връхлитат върху Господ и стадото Му. Но Исус вървеше съвършено непоклатим. И в белия прах, вдигнат от ледените урагани, аз виждах как сърцата на овцете Му се

разгоряваха все повече и повече. Това беше възхитителна гледка. И една затрогваща и дълбока любов бликна в гърдите ми, тъй че извиках на Господ:

“Исусе мой! Обичам Те! Защото и в най-студеното видение, което някога Си давал на сърцето ми, пак Твоят Огън е по-силният и по-могъщият...”

В отговор на бликналата ми любов, от дълбочините на сърцето ми нахлу скръб от Исус, която разплака душата ми и завладя очите ми, тъй че Божиите сълзи започнаха да капят върху ръцете ми. А тогава дочух Гласът Господен от сърцето ми, Който ми казваше:

“Ти знаеш ли, момчето Ми, колко човешки души ще отнесе това последно охлаждане поради умноженото беззаконие? Ти помниш ли още сълзите Ми, когато Божията Мъдрост ти показваше Стълпът на Искреността? Помниш ли онази ледена къща и вкочанясалите лица на събраните в нея? Ти знаеш ли колко голяма е измамата на старовременната змия, която е дявол и Сатана?

Защото студът се усеща само от онези, които имат Огъня Ми. И колкото повече е Огънят Ми вътре в теб, толкова по-голям е и студът около теб. Но земните човеци, които никога не са Ме познавали, ако и лицемерно да са Ме изповядали за Господ, бързат да угасят Огъня Ми, защото тогава престават да усещат и студа. Понеже студените никога няма да усетят, че е студено. И като намерят съгласие със студа на света те си мислят, че всичко в сърдечната им връзка с Бога е наред. Но пак тяхното незнание и съгласието им с духа на беззаконните няма никак да ги оправдае в Деня на Моето Съдилище. Защото тогава Ръката Ми ще посочи към мнозина, които са станали ледени висулки и устата Господни ще произнесат съдбоносните Си думи към всеки от тях:

“Намразен ли беше от всичките народи, поради Моето Име? Отхвърлен ли беше от светските църкви, в които се умножи беззаконието, за да познае цялото Небе и всичките му обитатели, че този свят не е достоен за теб и ти не си достоен за света? Усети ли как гвоздеите на човешката омраза и злоба се забиват в ръцете

ти и нозете ти, та да се уподобиш на Мен, вкусвайки от горчивата чаша, която Моите непременно пият в живота си за Бога?”

Тогава такава ледена висулка ще разбере в сърцето си, че вместо да бъде мразена поради Огъня на Отца, тя самата е станала инструмент на дяволската измама, та да мрази Моите, които са пълни с Божия Огън. Вместо да пие горчивата чаша на скръбта, омразата и гвоздеите, тя самата е станала палач върху сърцата на Моите!

Спомни си думите Ми, момчето Ми! Спомни си как в края на земната Си мисия, като погледнах на Делото на ръцете Си, казах:

“Огън дойдох да хвърля на земята; и какво повече да искам, ако се е вече запалил?”²

И какво повече тогава да искаше Моят противник, дяволът? Какво друго да се родеше в тъмното му сърце, освен мотивацията да се противи на Моя Огън и да кара мнозина човеци да презират Съвършените проявления на Божията Любов?

Но ето затова сега очите ти виждат пръстенът от тези ледници, които са заобиколили Святият Хълм на Моя Бог и Отец. Тъй че ако някой тръгне с нозете си нагоре, непременно да срещне съпротивата на студа и хлъзгавите измами на леда. Спомни си тогава свидетелствата на собствения си живот и служение към Отца. Не пламнаха ли преди години хиляди от Огъня на Божия Пророчески Дух, с Който Аз запалих сърцето ти? И можеше ли ти в началото да смогваш на онези, които искаха от теб пророческото слово, което ти дадох?”

Слушах Господа и за миг изстенах от мъка. Защото Исус докосваше най-болезнените струни на душата ми. Затова Му казах:

“Господи мой! В началото, когато Ти ме благослови, за да гледам на Твоята красота и привлекателност и да слушам благословените Ти устни, аз написах десетки книги. Имаше мигове на такова изнуряване на душата ми, че не давах покой на клепачите си по цели дни и нощи, за да печатам и изпращам книги на мнозина. Даже в радостта от това моментно общение

² (Лука 12:49)

бях купил карта на България, на която отбелязвах градовете и селата, където е стигнало пророческото слово. Така, за няколко месеца, картата почерня и пророческото благовестие възпламени България...”

“А после, Стефане? Какво стана после, когато нозете на всичките тези човеци решиха да последват Небесния Пастир по пътя към Хълма, според Моите думи в книгите? Какво стана, когато нозете на мнозината усетиха острия допир на студа и бяха обвинени в липса на лоялност и покорство към земните си пастори? Какво се случи, когато северните вихрушки на дявола покриха главите на мнозина със снегове, (които бяха платените хули против теб, публикувани в църковни вестници) и обърнаха косите им на лед? Останаха ли покритите от снеговете Верни на приятелството си с теб? Сбъднаха ли се тържествените им речи и писма, с които те уверяваха, че никога няма да те оставят, но ще пребъдват в общение с Господния пророк? Сбъднаха ли се думите им, че завинаги посвещават десетъците си на Господ, Който им говори от Хълма Мория? Най-малкото, запомниха ли тези човеци думите Ми против търговците в Храма?”

“Господи мой! Това, което ми говориш, е твърде болезнено за душата ми. Защото думите и обещанията на стотици човеци бяха само мед що звънти и кимвал, що дрънка. Те не просто излъгаха мен, но излъгаха и Теб, понеже се обещаха в Твоето Име. А колкото до Твоите думи против търговците в Храма, те никак не ги запомниха, но решиха в сърцата си, че Ти Си, Който Си позволил всичката търговия в Църквата...”

“А може ли твоят Господ, да намери съгласие с дявола? Може ли Божият Храм да намери споразумение със слугите на Мамон? Досети ли се някой от тези слуги да прочете какво говорят пророческите стихове от книгата на пророк Захария, където за сетнината на Святия Храм Господен е записано:

“В оня ден и върху звънците на конете ще има надпис: Посветен Господу; и самите котли в дома Господен ще бъдат като легените пред олтара. Дори всеки котел в Ерусалим и в Юда ще бъде посветен Господу на Силите; всички, които жертват,

дохождайки ще вземат от тях и ще варят в тях; и в оня ден не ще има вече (човек) който да търгува в дома на Господа на Силите..."³

И ако в оня Ден вече никой няма да търгува в Дома Господен, то как днес Храмът е превърнат във вертеп и мнозинството се съгласява с мерзостта на запустението? И защо посетените от Пророческия Ми Дух изгубиха Огъня на думите Ми и отново решиха в сърцата си, че мястото им е при търговците? Не знаят ли такива, че Денят, за който говори пророк Захария, е твърде близо, та да се поругават със Святите думи на Съдията? Забравиха ли думите на Апостола Ми Яков, който с плач в сърцето си предупреди:

"Не роптайте един против друг, братя, за да не бъдете осъдени, ето, Съдията стои пред вратите..."⁴

И ако Аз дойдох пред вратите на сърцата ви с пророческото слово, което дадох на слугата Си, то защо мнозина дръзнаха да роптаят против човека Стефан, а не видяха Съдията, Който го изпраща? Защото, ето, Съдията днес стои пред вратите на сърцата ви и ги пита:

Запомнихте ли сериозните Ми и съдбоносни предупреждения против кучетата и свинете, които дадох на слугата Си? Осъдихте ли с Моята Сила духа на Езавел, на Корей и Мамон, след като ви дадох три съдебни процеса, които бяха най-голямата изява на Божията Милост и на Духа на мъдрост и на откровение? Изобличихте ли с Моето помазание духа на Молох и Амалик, на Ахан и на поглъщателя, който е духът на неблагодарността? Не се ли върнахте всички на местата на запустение и проклетия? Не се ли върнахте в местата на робство и плен, та отново да почитате търговците и да давате даренията си в мазните ръце на измамници и грабители? Не угасихте ли така Огъня на Отца в сърцата си, та да не бъдете различни от общата охладняла маса и да живеете живот без гонение? Не се ли извратиха мнозина изсред вас,

³ (Захария 14:20-21)

⁴ (Яков 5:9)

изгубили Моя Огън, като предадоха подарените им от слугата Ми книги на огън и похулване?”

Усещах пламъка на ревността в сърцето си от думите на моя Господ, Който в този миг бе Справедлив Съдия и знаех, че единственото, което можех да сторя, бе да благоговеея със страх и трепет от великите Му съдби. А Той отново проговори в мен, като ми каза:

“Знаеш ли каква ще е сетнината на човеците, които хулят Пророческия Дух на Отца и се поругават с протегнатата Му ръка? Или какво ще се случи с тези човеци, когато попаднат в самите ледници?”

Слушах Исус, а сърцето ми се късаше от болка. И затова Му отговорих:

“Господи мой! Откакто Ти влезе в мен, аз усещам такъв студ в ръцете и нозете си, щото разбирам какво му е на Твоето Тяло всред умноженото беззаконие. И ако аз с мъка превъзмогавам, за да движа пръстите на ръцете и нозете си, поради болката от студа, то разбирам, че все още успявам чрез Твоя Огън, Който не позволява на Тялото Ти да замръзне. Но ако Твоят Огън го няма, то тогава очите ми биха видели замръзнали ледени статуи, в които няма никакъв живот от Духа Господен. А явно, че именно такава е последната цел на дявола. Защото той, който изгуби Божия Огън, не желае никой от човеците да притежава Този Огън. Ето защо сега разбирам какъв е този пръстен от ледници, които са обиколили Божия Хълм. Сега разбирам защо от хилядите, които бяха запалени с Огъня на Божия Пророчески Дух, останаха едва няколко десетки...”

След последните ми думи сърцето ми се раздвижи, тъй че усетих как Исус излезе из мен. И като се обърна и ме погледна с насълзените Си зеници, тихо каза:

“Аз обичам тези няколко десетки! Защото те преминаха през всичкия студ и лед заради Мене и заради Гласа на Пастиря си. Аз милея тези няколко десетки! Защото запазиха Огъня на Любовта в сърцето си и нито за миг не престанаха да обичат Божия слуга и така да благославят Извора, Който ги хранеше и ще ги храни. Аз ревнувам тези няколко десетки! И ще ги преведа невредими пред всичките ледници на дявола, без да се намери по тях недостатък

или петно. И ето, сега ще вдъхновя сърцето ти с тази книга, за да видиш някои от ледниците на Вавилон, които са леден пръстен от беззаконие под Божия Свят Хълм. За да видиш и Святото Божие Огнище, което е на върха на Господния Хълм! За да вземеш в сърцето си и печатите на Божия Огън, които ще спасят и съхранят Моите, за да устоят до свършека!

Блажени онези, които нямат Огъня на Отца, но искат да го получат! Блажени онези, които имат Огъня на Отца, но искат да го разпалят още повече! Блажени всички, които въпреки студа протягат ръце към Огъня! Защото ето, Аз съм сред вас, за да бъда Огънят в сърцата ви, Огънят в ръцете ви и нозете ви и Огънят на устните ви!

Аз съм Първият и Последният Пастир на малкото Си стадо всред замръзналите множества от безпътни овце и техните пастири!”

След тези Свои думи Исус докосна главата ми, тъй че само след миг духът ми и сърцето ми бяха пренесени сред самите ледници на Вавилон. Затова нека и аз те пренеса в самите видения.

1. ВИДЕНИЕТО С ЛЕДНИКА НА ГОРДОСТТА

Братко мой! Верни ми приятелю!

Нека сега да посветя сърцето ти в първото от виденията, които Исус разкри пред очите ми. Миг след Господното докосване аз и Исус се намерихме на възможно най-високия от ледниците на Вавилон. Над самият ледник се виждаше и Хълмът Господен, но за да се стигне до този Хълм непременно трябваше да се преодолее цялата гигантска грамада от сняг и лед. И ето, че Господ ми каза:

“А сега искам сърцето ти да внимава твърде много. Защото тук измамата на дявола е пълна и тук силите на Злото са най-успешни. Затова като начало погледни надолу от самия ледник, на който си поставен и Ми кажи какво наблюдават очите ти...”

Послушах Господ и само след миг погледнах надолу. Гледката беше такава, щото поразяваше сетивата. Самият ледник беше поставен достатъчно високо, за да извика възхищение в онзи, който е стъпил на него. Защото в нозете на наблюдателя от този ледник се откриваше целият възможен свят. И онези общества и народи от езичници стояха далече подолу от самия ледник. Те приличаха на малки микроскопични мравки, обречени на своето нищожно битие. Затова аз, като откъснах погледа си от гледката, казах на Исус:

“Господи мой, гледката от този ледник би изпълнила с възхищение всеки, който е застанал толкова високо. Защото светът на езичниците оттук изглежда твърде малък и нищожен...”

Исус внимателно следеше отговора на устните ми. А след това, като протегна ръката Си нагоре, ми каза:

“А сега погледни нагоре и виж какво е надвиснало над ледника на Гордостта...”

Вдигнах главата си нагоре, за да видя онова, което ми сочеше пръстът Господен. Така забелязах огромни грамади сняг, стоящи сякаш като по чудо над ледника. А Исус, като наблюдаваше собственото ми впечатление, се приближи до мен и ми каза съвсем тихо:

“Това, момчето Ми, са снежни лавини, готови да паднат върху всеки, който ги предизвика. Затова ние с теб сега ще тръгнем и аз ще допусна върху теб и изпитанието от самия ледник, като нито за миг няма да те оставя без помощ...”

Така Исус тръгна напред по самия лед, а аз Го последвах. Но ето, че само след миг към лицето ми дойде силен и студен вятър. И за разлика от физическият вятър, който свири в ушите, този вятър започна натрапчиво да ми нашепва:

“Ти си праведен! Ти си твърде много издигнат от Исус! Радвай се, защото кой друг е като теб? Кой друг има Личното водителство от Царя на Сион! Радвай се, Стефане! Извикай силно, защото Бог те е поставил твърде високо!”

Погледнах на вървящия пред мен Господ, а след това отново заслушах вятъра в ушите си, който продължаваше да повтаря същите внушения. Така към устата ми се опита да дойде сила, тъй че в един миг почти бях готов да се спра и да извикам думите от внушението... Но ето, че Исус се спря и се обърна към мен. А след това отново вдигна ръката Си и посочи към грамадите от сняг, надвиснали над самия ледник. Това ми подежда твърде отрезвяващо и аз паднах на нозете си пред Господ, като Му казах твърде тихо:

“Господи, към мен дойде вятър от внушения. Той ми натрапваше това, че съм праведен и твърде много издигнат. И всичко, което вятърът искаше от мен, бе да извикам... Но когато видях Твоята вдигната ръка, аз разбрах, че ако извикам, непременно ще освободя мощта на лавините...”

Исус се усмихна на думите ми, а след това с тих Глас допълни:

“Никой не би преминал ледника на Гордостта, ако не напои сърцето си с тихите Силоамски води. Защото през този ледник трябва да се върви тихо и тихо да се отдава Славата на Онзи, Който те издига към Себе Си...”

“Да, Господи мой, така е! И онзи тънък и тих Глас, който дойде към Илия в пещерата, трябва да стане наш тънък и тих Глас, с който да преодолеем внушенията на вятъра от това място...”

След последните ми думи Господ протегна ръцете Си към мен и ме изправи, като каза:

“А сега нека извървим пътя до края на ледника, за да излезем от опасното място...”

Така ние вървахме известно време, докато накрая ледът под нозете ни започна да се изгубва и ние вече стъпвахме на здрава почва. Точно тогава Исус се спря и отново посочи с ръка, но този път към самото начало на ледника, като ми казваше:

“Виж какво ще се случи с онези хора, които нямат Моя Огън, но затова пък имат огромно желание да стоят във високите места над света...”

В отговор на Господните думи очите ми забелязаха десетина човеци, които вече стъпваха с нозете си на ледника. Те бяха твърде добре екипирани и не им липсваше нищо, за да преодоляват височините и студа. Раниците им бяха претъпкани с въжета и палатки, а ръцете им държаха метални пикели за задържане в леда. Те гледаха през тъмните стъкла на алпийските си очила надолу и на лицата им грейваха задоволителни усмивки. Всичко във вида на тези човеци подсказваше една невероятна амбиция да стигнат до върха на Господния Хълм. Изобщо, братко мой, като гледах на самата алпийска експедиция, включваща тези десет човека, аз мислено благодарях на моя Господ Исус, защото и без всичките им приготовления Той ме беше превел през опасния ледник. Тези човеци можеха да впечатлят човеци. Те можеха да предизвикат възхищението на всеки от низините, който гледа с невидящ поглед нагоре. Но на Лицето на моя Господ нямаше и следа от подобно възхищение. Той никак не беше впечатлен от екипировката на самата група, нито от амбицираните лица на самите човеци. И докато аз очаквах някаква реакция от Него, Той мигом протегна ръка към гърдите ми. Показалецът Му докосна самото ми сърце, тъй че то запламтя, а Той вече ми казваше:

“Ето Този Огън вътре в теб Ме впечатлява. Ето Този Огън може да те преведе през ледниците. Защото, докато имаш Любовта на Отца, ти винаги ще чуваш Гласа Ми и ще знаеш как да постъпиш на всяко време и място. А колкото до тази група от църковни лидери,

то тя се води само от човешката си амбиция да властва и управлява, да печели и да граби. Всички в тази група са научили Свещеното Писание стих по стих и книга по книга, период по период, и царуване след царуване. Но заети да се екипират с буквата, те са изгубили Огъня на Духа Ми. Затова виж как ледникът ще им въздейства, за да предадеш на братята и сестрите Ми всичко от това поучително видение...”

След думите на Господ аз гледах на десетината човека, които оживено сочеха с ръце към върха на Господния Хълм, като вече тръгваха с нозете си по самите ледове. И в мига, когато групата твърде бързо се беше придвижила и стигнала до местата, над които бяха надвиснали снежните грамади, към самите алпинисти се втурна леденият вятър на дявола. Той премина с такава сила над тях, щото ги събори и те паднаха по гръб. А след това, като се опитаха да се изправят, вятърът отново засвистя сред тях и отново ги събори. Това имаше моментален ефект сред човеците. Защото те вдигнаха тъмните очила от очите си. И като протегнаха ръцете си към небето, завикаха с шумен глас:

“Алелуя! Алелуя! Алелуя! Ние сме Божият елит на земята! Ние сме на най-високото! Ха, ха, ха!”

След тези си думи човеците се изправиха на нозете си и започнаха да подскачат по леда. И като сочеха с ръцете си надолу, към всичко, което е по-ниско от тях, те отново завикаха с шумните си гласове:

“Ние сме Божията праведност! Ние сме издигнатите! Алелуя!”

Викът им този път беше толкова силен, щото ехото от гласовете им се заби в огромните снежни грамади над ледника и заспалата снежна мощ се събуди. През гладката бяла повърхност на снежните грамади преминаха пукнатини, които с всяка секунда ставаха все по-дълбоки и дълбоки. Така, само след миг отделни части от снежните грамади се откъртиха от скалите и тръгнаха надолу. А огромните маси от сняг придобиха формата на вълни, които се въртяха в падането си и повличаха всичко със себе си. Това бе ужасна гледка. Но още по-ужасното в самото видение беше това, че никой от викащите шумно на самия ледник, не забелязваше идещата опасност. Напротив - с грохота на лавината се увеличаваше грохотът на собствената

им праведност. Докато дойде мигът, в който снежните вълни буквално пометоха и погълнаха в себе си цялата самодоволна експедиция...

Стоях с ужасен поглед пред самото видение, тъй че то бе по-реално и въздействащо от собствения ми живот. А Господ, като ме погледна със строг поглед, ми каза:

“Сега разбираш ли колко е съдбоносен шумът на този ледник?

Защото този е шумът на Гордостта, която повлича всички карьеристи надолу, докато паднат замръзнали завинаги на мястото, откъдето са тръгнали...”

“А те, Господи? Какво са почувствали те? И разбрали ли са, че ледникът на Гордостта ги е хвърлил долу?”

Исус тъжно се усмихна на въпросите ми. А после ми каза:

“Забеляза ли онези вълни от въртящ се сняг?

Защото това не е просто свличащ се сняг от височините. Това е въртяща се снежна маса от дяволско нечестие и лукавство. И всеки, който попадне в лавината на Гордостта, непременно се главозамайва, за да остане замаян до самият миг на Божието въздаяние. Ето защо никой от тези, пометени от лавината, няма никак да знае, че е отпаднал от Бога. Напротив - с леда в сърцето си и със снега в ръцете си такива възгордели се човеци ще увеличават постоянно хладината в църквите. И всеки от Моите, който все още е останал под властта или близостта с такива човеци, непременно ще разбере, че от тях лъха студ и противна гордост.

Какво тогава още чакат Моите? Или от какво се страхуват, та да стоят под властта на лукави и студени човеци? Нима, люде Мои, ви е страх да напуснете хладината и студа? Нима ви е страх да Ме последвате по пътя към Святостта и Правдата? Нима за вас думите на един студен човек струват повече от Огнените послания на устата Ми? Ето, заповядвам на всички от малкото Си стадо!

Отделете се изсред гордите и надменните! Отделете се изсред тези, които гледайки на белия сняг в сърцата си, измамно се заблуждават, че това е Моят бял и чист висон!

Не, люде Мои! Защото, ето, устата Господни се отварят, за да ви кажат истината за гордостта:

Гордостта е бялата ледена дреха на измамата! Тя само отдалеч прилича на Божията праведност, но и липсва Огънят на Отца Ми!

И нима ще се оставите да ви привлича бялата студенина, когато всеки от вас може и трябва да намери Огъня Ми?

Но ето, говоря ви чрез думите на Апостола Си Петър:

“Облечете смирието; защото Бог се противи на горделивите, а на смирените дава благодат. И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно...”⁵

Спомнете си думите, които Смирението даде на слугата Ми Стефан. За да се облечете с онези груби дрехи, които ще направят гласа ви тих, тъй че чрез тишината на сърцата ви Господ вашият Бог ще ви възвиси над ледника на Гордостта. Защото само възвисените над този ледник ще имат правото да облекат светлия и чист висон за Сватбената Вечеря на Агнето...”

След тези Свои последни думи Господ погледна към мен, като ми каза:

“А сега нека те заведе и при втория смъртоносен ледник на Вавилон. Защото той е ледникът на Алчността...”

⁵ (I Петрово 5:5-6)

2. ВИДЕНИЕТО С ЛЕДНИКА НА АЛЧНОСТТА

А сега, братко мой, нека да продължа напред. За да ти предам онова, което сърцето ми преживя на вторият от ледниците на Вавилон - ледникът на Алчността. Господ Исус отново докосна с ръка главата ми, тъй че само след миг ние двамата вече се намирахме на вторият ледник. И ето, че Исус ми каза:

“Това е един от най-съдбоносните ледници. И студът от него всякога е духал против твоето сърце, защото ти винаги си дразнил този ледник със собствения си живот...”

“Как да разбирам думите Ти, Господи?” - попитах аз. А Исус се усмихна и отговори:

“Разбирай ги така, че леденият вятър на Алчността духа и мрази най-много свидетелите на Щедростта. Защото Аз положих в теб Огънят на Отца и едно от най-могъщите проявления на Този Огън бе и остава Щедростта. Затова нека сега ти покажа какви знамения и изпитания има на този ледник...”

След последните Си думи Господ бръкна в мантията Си и извади от нея торба, която ми подаде с думите:

“Вземи тази торба! Защото тя ще ти е нужна докато извървиш пътя по самия ледник...”

Поех торбата, която Господ ми подаде в ръцете и забелязах, че тя бе твърде голяма и дълбока. В този момент замълчах и реших, че във видението с ледника нещата непременно ще ми се изяснят. И ето, че Господ тръгна, а аз Го последвах по самия лед. Така, не след дълго, Исус се спря. И като посочи с ръката Си напред, ми каза:

“Виж, момчето Ми! Това са благословения на самия път към Небето. Вземи ги и ги прибери в торбата...”

Погледнах пред очите си и забелязах как на ледения път имаше купчина от пачки с банкноти. Отново погледнах на Лицето на Господ, но очите Му бяха твърде настоятелни и аз разбрах, че трябва да прибера самите пари в торбата. Така аз се наведох и прибрах парите, тъй че торбата натеза. А тогава Исус продължи да върви по самия леден път, а аз

все така Го следвах. И ето, че Той отново се спря, като посочи с ръката Си към пътя и ми казваше:

“И това са благословения на самия път към Небето. Вземи и тях и също ги прибери в торбата си...”

Погледнах към пътя и видях, че на него отново имаше пачки с банкноти, тъй че прибрах и тях в торбата си. И ето, че Господ се обърна към мен, като ми каза:

“А сега следва една особена част от пътя, която Аз ще оставя да извървиш сам, като непременно ще те наблюдавам от края на самия ледник...”

Думите на Исус бяха твърде изненадващи. И докато аз се опитвах да Му кажа, че искам все така да е до мен, силуетът на Господ се вдигна във въздуха, тъй че Го изгубих от погледа си, а краят на ледника така и не се виждаше. В следващия момент очите ми с безпокойство видяха как всред ледените скали задуха силен вятър, който блъсна лицето ми, а аз усетих как студът се опитва да прониже всичките ми кости. Но въпреки това аз продължих да вървя напред, като знаех в сърцето си, че не бива да спирам. Не зная колко дълго вървях, но в един момент изтощението ми вече стана пълно, а вятърът стана още по-злобен. И ето, че очите ми забелязаха в далечината стенещи човеци. Това ме накара да се затичам към тях, за да видя с какво мога да им помогна. Така, като се приближих, аз видях и самите измръзнали хора. Те гледаха към мен с погледи, които бяха пълни с отчаяние. И ето, че единият от човеците ми каза:

“Братко мой! Имай милост за нас. Не сме яли от много дни и сме много измръзнали. Ако имаш пари, дай ни, за да си купим храна...”

Мислено благодарях на Исус за това, че в този миг имах торба и тя беше пълна. Затова отворих самата торба. И докато се опитвах да извадя парите и да ги раздам на всички, стана така, щото човеците просто дръпнаха торбата и само след миг в нея не остана нищо. Хората се изправиха бързо, а обнадежените им очи ми показваха, че всеки от тях благодареше в сърцето си на Бога. И аз, като благослових човеците в Господното Име, продължих по пътя с празната торба. Но ето, че сърцето

ми започна да се изнурява много повече от преди. Към ушите ми долетяха внушения от ледения вятър, който сякаш ме укоряваше, като ми казваше:

“Затова ли даде всичките си благословения на онези човеци? За да се скиташ сега из този студ? Кой ще те погледне сега? И как ще издържиш на този път без пари? Нека това ти бъде за поука. За да знаеш как да постъпиш при втори подобен случай...”

Братко мой! Чувствах себе си напълно съкрушен. Защото при всичкия студ от вятъра на този ледник аз усещах, че почти се предавам. Но ето, че очите ми отново зърнаха на пътя разпилени пачки с банкноти. И този път те бяха двойно повече от предишните. Затова аз отново се наведох, за да ги събера, тъй че този път торбата стана твърде тежка и дръжката ѝ се връзваше в рамото ми. Благодарях мислено на Исус и вече дори си вярвах, че това благословение е нещо, като личен дял за моето човешко щастие, понеже Господ е зачел предишното ми даване. Така, окуражен от собствените си мисли, аз продължих да вървя по самия ледник, когато очите ми зърнаха огромна тълпа от почти замръзнали хора. Те дори нямаха сила да викат, понеже злото им бе твърде голямо. И когато ги приближих един от тях протегна посинялата си от студ ръка, като ми казваше:

“Братко мой! Злото ни връхлетя твърде страшно. И студът е толкова голям, щото мнозина изсред нас се изнуриха и вече умират. Нямаме топли дрехи, нямаме завивки и домове. Би ли ни помогнал, та да се съвземем? Защото Исус непременно ще благослови сърцето ти...”

Докато измръзналият ми говореше, към главата ми отново дойде студеният вятър. И глас, реален колкото човешкият, започна да говори в ушите ми, като казваше:

“Пътят е твърде дълъг, за да го издържиш без пари. Дадеш ли на единият от тези, ще трябва да дадеш и на останалите. А тогава ще останеш без нищо, както първия път...”

Слушах гласа в ушите си и гледах на измъчените очи на измръзналия. А някъде дълбоко в сърцето си усетих Огънят на Отца. Затова, като се обърнах към самия леден вятър, му казах:

“Дяволе! Пътят наистина е твърде дълъг, за да го издържа без пари. Но той става безкрайно дълъг, за да го издържа без Огъня на моя Баща...”

След тази моя изповед стана чудо. Защото из самите ми устни излезе Огън. И огненият дъх порази вятъра, тъй че внушенията отстъпиха назад... В следващия момент аз погледнах на моя измръзнал брат. И като свалих от рамото си тежката торба, му казах:

“Ето, братко мой! Освободете ме от тази тежест за сърцето ми. И нека Господ ви даде всичката топлина от Огъня и Благостта Си...”

Миг след това пред очите ми настъпи чудо. Защото онази торба буквално пламна от Огъня в думите ми. И онези измръзнали човеци се съживяваха не от парите, но от Огъня, с който те бяха дадени. А тогава, като оставих човеците и отново тръгнах по пътя, забелязах как на едно място той беше разделен на две, понеже беше прорязан от огромен леден улей. И не беше възможно да премина от другата страна на пътя, без нозете ми да стъпят в самия улей. Аз не можех да остана така, незавършил пътя. И затова дълбоко в сърцето си призовах Господа, като Му казах:

“Исусе! Ти ме остави на този ледник, за да изпиташ вярата ми. И в началото Ти ми даде празна торба. А сега, когато съм в края на изпитанието, тя отново е празна. Вярвам, Исусе, че такава е била Волята Ти, защото Ти Си Началото и Краят. И ако в Началото торбата беше празна, то тя трябва да бъде такава и в Края. Защото парите са за света и светът е за парите. Но Отец ще унищожи и тях, и него...”

След тези думи аз пристъпих и ето, че кракът ми вече стъпваше на улея. И въпреки, че очаквах със страх ледената хлъзгавина да ме грабне и повлече надолу, с учудване забелязах, че кракът ми имаше твърде добра опора под себе си, сякаш, че това беше сцепление на гума с гума. Затова с много повече смелост аз поставих и другия си крак върху улея, като направих свободно и останалите крачки, докато го преодолях. И в мига, когато нозете ми стъпваха на останалата част от пътя, до мен се появи Господ Исус. Той се усмихваше и очите Му блестяха радостно. А след това, като ме прегърна, каза:

“Разбра ли сега какъв беше изпитът, който Господ твоя Бог постави на пътя пред този ледник?”

“Да, Исусе! Сега разбрах, че това беше изпитът на Щедростта. Аз трябваше да бъда щедър по пътя и да премина този леден улей с празна торба, за да имам и опора под нозете си...”

“А вятърът, Стефане? Не се ли опита той да ти отнеме Щедростта? Не се ли опита да закорави сърцето ти, тъй че да мислиш за своето си, а не за онова, което е Исус Христово?”

“Господи мой! При целия студ и мраз и при всичкото ми човешко желание да намеря лично щастие, аз разбрах, че това щастие ще бъде измама, ако изгубя Огъня на Отца. Защото тогава сърцето ми би станало ледена топка от алчност и егоизъм. И то непременно би полетяло в ледения улей...”

Исус отново се усмихна на думите ми. А след това ми каза:

“Нека сега да ти покажа каква е сетнината на онези, които не превъзможват над вятъра на Алчността, която е създала този ледник!”

След тези Свои думи Господ тръгна отново назад по пътя на ледника, като двамата с Него отново преминахме невредими през хлъзгавия улей и така се върнахме в началото на самия ледник. А тогава очите ми забелязаха човек, чиито очи лъщяха особено. Бих казал, че погледът им беше мазен и пресметлив. За разлика от торбата, която аз държах в началото на ледника, в ръцете на този човек имаше огромен кожен куфар с метални колелца в долната му част. И ето, че човекът тръгна по пътя на ледника. И той, подобно на моето първо преживяване, също видя на пътя разпилени пачки с банкноти. Видът на земното богатство въодушеви сърцето на човека, тъй че той щастлив завика:

“Алелуя! Благодаря ти, Боже! Ти наистина даваш на чедата Си велик просперитет...”

Така, с удоволствие в мазния си поглед, човекът събра банкнотите и ги прибра в куфара. А след това, като го хвана за дръжката, продължи да върви напред. И този път изпитанието от Господ отново направи така, щото на пътя на ледника човекът с куфара дочу жални ридания на измръзнали и стенещи хора. Така той вече се приближаваше при тях. И колкото по-близо беше човекът до тях, толкова повече на лицето му се

изписваше досада и недоумение. Така, накрая, човекът с куфара се приближи до хората. А един от тях отчаяно протегна ръка, като му каза:

“Братко мой! Имай милост за нас. Не сме яли от много дни и сме много измръзнали. Ако имаш пари, дай ни, за да си купим храна...”

Думите на нещастния човек никак не трогнаха сърцето на човека. И той, като извади от джоба на сакото си Нов Завет, се обърна към измръзналите и им казваше:

“Къде е вярата ви? И защо служите за укор на благовестието? Защо не вярвате в Онзи, Който стана сиромаш, за да се обогатите и вие в Неговата сиромашия? Но ето, за да видите, че служител Господен е минал оттук, вземете този Нов Завет. Този път ще ви го дам като промоция, без пари. И ако вярвате така, както вярвам аз, непременно ще станете като мен...”

Така човекът с куфара подаде Новия Завет на измръзналия, който се опита да го хване с вкочанените си ръце, но поради големия студ го изтърва на самия лед. Точно в този миг задуха силен леден вятър към сърцето на човека с куфара. А това го накара да се наведе и да си вземе Новия Завет, като викаше на измръзналия:

“Ти Божието Слово не можеш да държиш в ръцете си, а искаш да ти помогна. Няма помощ от Бога за такива като вас. Никаква безплатна промоция вече няма да ви правя. И пак ви казвам - всички вие сте укор за Божия просперитет...”

Така с пълно презрение, което стоеше като запечатано на лицето му, човекът подмина страдалците и продължи напред. А тогава леденият вятър отново задуха към сърцето му. И той, като остави куфара на земята, вдигна лицето си нагоре и се молеше, казвайки:

“Господи! Премахни от пътя си всички, поради които се хули твоето име сред езичниците. И дай на света да познае, че твоите свидетели са първи във всичко...”

След тези думи човекът отново си вдигна куфара и продължи напред. Така, не след дълго, очите му отново съзряха на пътя разпилени пачки с банкноти. И той, като отвори куфара, затанцува край самите пари, като викаше:

“Просперитет! Просперитет! Господ е велик в живота ми...”

А след това събра всичките пачки, тъй че куфарът се напълни и човекът едва го носеше. И въпреки, че ръцете му се изнуриха от тежестта, това никак не го отказа и той започна да влечи куфара на самите му колелца. И ето, че очите му зърнаха същата огромна тълпа от почти замръзнали хора, която бях видял и аз. А този път на лицето на богатия вече беше изписано не просто досада и недоумение, но едно дълбоко отвращение. Той с неохота дърпаше куфара си, понеже, било че иска или не, пътят му преминаваше точно оттам. И когато вече беше съвсем близо при самите страдалци един от тях протегна посинялата си от студ ръка, като му казваше:

“Братко мой! Злото ни връхлетя твърде страшно. И студът е толкова голям, щото мнозина изсред нас се изнуриха и вече умират. Нямаме топли дрехи, нямаме завивки и домове. Би ли ни помогнал, та да се съвземем? Защото Исус непременно ще благослови сърцето ти...”

Думите на замръзващия накараха богатия да изкрещи:

“Ти ли ще ми казваш с какво ще ме благослови Исус, когато той вече ме е благословил? Но от такива като вас, които са напаст в това последно време човек не може да се отърве. И защо нямате топли дрехи, завивки и домове? Ето защо - защото нямате вяра. А с такива, които нямат вяра, аз не искам да общувам. Защото вие не сте свидетели на Божия просперитет...”

След тези думи човекът подмина измръзващите, като отново дърпаше пълния си куфар. А така пътят му стигна до мястото, където беше леденият улей. Гледайки на препятствието човекът дори не се смути. Напротив - каза сам на себе си:

“През какви ли не препятствия съм преминавал със силата на просперитета. И това просто е едно от тях...”

А след това, като постави куфара пред себе си и започна да го бута към улея, отново каза:

“Благодаря ти, Господи! Защото ти си ме благословил. И където мине твоето благословение - там и аз ще премина след него...”

След тези думи човекът забута куфара. А в мига, когато колелата попаднаха на самия леден улей, хлъзгавината поде куфара и той полетя надолу. А човекът, понеже държеше дръжката на самия куфар, полетя

след куфара си... Видението беше твърде покъртително, тъй че ме оставяше без дъх. Това бе трагедията на един алчен човек, решил в сърцето си, че благовестието е печалба за земята, а не блаженство в небесата. И аз, като посочих на Исус хлъзгавия улей, Го запитвах:

“Господи мой! Колко от чедата Ти знаят за този ледник на Алчността? Колко от тях знаят, че пътят по този ледник е прорязан от леден улей, който поглъща нечестивите с огромна сила?”

Слушайки думите ми Исус с твърд Глас ми отговори:

“Божииите непременно знаят какво е говорил Бог в Словото Си. И Верните непременно ще разберат, че Господарят на Небето и земята е дал свидетелството за този ледник на слугите Си. Защото един от слугите Му, като изпита студа и омразата от алчните и богатите на техния собствен ледник, записа свидетелството си така:

“А колкото за мене, нозете ми почти се отклониха, без малко бяха се подхлъзнали стъпките ми. Защото завидях на надменните, като гледах благоденствието на нечестивите. Понеже не се притесняват при умирането си, но тялото им е тлъсто. Не са в общите човешки трудове, нито са измъчвани като другите човеци. Затова гордостта като верижка окръжава шията им, насилието ги облича като дреха. Очите им изпъкват от тлъстина; мечтанията на сърцето им се превишават. Присмиват се и говорят нечестиво за насилие; говорят горделиво, издигат устата си до небето и езикът им обхожда земята. Затова отбиват се при тях людете Му, и вода с пълна чаша се излива от тях. И казват: От где знае Бог? И: Има ли знание у Всевишния? Ето, такива са нечестивите! Винаги са благополучни! Умножават богатство! Наистина аз съм напразно очистил сърцето си, и съм измил в невинност ръцете си. Тъй като съм измъчван цял ден, и наказван всяка заран. Ако речех да говоря така, ето, изневерил бих на поколението на чедата Ти. И мислех как да разбере това, но ми се виждаше много мъчно, докато влязох в Божието светилище и размишлявах върху сетнината им. Ти наистина си ги турил на плъзгави места. Тръшнах си ги на

разорение. Как изведнъж стигат в запустение, свършено се довършват от ужаси..."⁶

И ето, Господ вашият Бог днес ви пита чрез слугата Си:

Колко от вас влязоха в Божието Светилище, та да размишляват върху сетнината на търговците и богатшите? Колко от вас запазиха равновесие, та да не се подхлъзнат нозете им от измамното благовестие на Вавилон и неговите богати лъжепророци? Колко от вас останаха щедри, тъй че сърцето им да не е в парите им и съкровищата им да не са земни и плътски? Не разбирате ли, че където са съкровищата ви, там ще бъдат и сърцата ви? Не разбирате ли, че голи се раждате на земята и голи ще се явите пред Съдията?

Блажени тогава човеците, които, ако и да са останали голи за света, са се облекли с нетленния светъл висон на благовестието! Защото не можете да отнесете след себе си ни богатствата си, ни къщите си, ни имотите си, но непременно те са, които могат да измамат сърцата ви и да отидете при онзи, който мами и закоравява сърцата. Защото, когато преди години ви говорих чрез слугата Си за хлъзгавите улеи на търговския дух, пак никой от вас не разбра, че Аз духом го бях довел именно на този ледник, който превръща сърцата на ледени топки.

И ще чакате ли още, та да стоите всред сергии и пазари? И ще вдигате ли още парите в ръцете си, та да се молите Аз да благословя нечестието ви, понеже не сеете в Моето, но в човешката алчност? Докога няма да се покаете за злото си, та да пламне Огънят на Отец Ми в сърцата ви? Докога ще подминавате бедните и немотните, без да им дадете топлината на Огъня и плодовете на утехата?

Но ето, за последен път предупреждавам всички ви, че този хлъзгав улей ще погуби всеки, който е измамил сърцето си, че може да служи на двама господари!

⁶ (Псалом 73:2-19)

Защото Аз съм Онзи от Небето, а Мамон е този от земята! Или служете на Небесния, за да идете в Небето! Или служете на земния, за да намерите най-краткия път към ада!”

След тези последни Свои думи Исус прекрати видението с ледника на Алчността, за да покаже пред сърцето ми и ледника на Лицемерието.

3. ВИДЕНИЕТО С ЛЕДНИКА НА ЛИЦЕМЕРИЕТО

Ето, че пред очите ми се разкриваше огромният ледник на Лицемерието. Той беше твърде дълъг и пространен и този път аз виждах в него множества от човеци. Всичко това достатъчно ме впечатли, за да се обърна към Господ. А Той ми каза:

“Сега ти предстои да преминеш през ледника, който държи в себе си един чувствителен процент от охладнялото мнозинство. Затова тръгни след Мен и подготви сърцето си за изненадващи знамения...”

След тези думи Господ тръгна напред, а аз Го последвах. И ето, че едва стъпил с нозете си на самия лед, аз усетих студ, много по-пронизващ и жесток от този на предишните ледници. И докато се опитвах да свикна с него, към лицето ми задуха твърде силен и мразовит вятър. И колкото повече Господ вървеше и се приближаваше към лицемерните множества, толкова по-силен ставаше и самият вятър. Така накрая Исус беше сред самите човеци, но никой от тях не Го забеляза, нито Му отдаде Слава, като на Единородния от Отца. Видът на човеците буквално смая сърцето ми. Защото всеки от тях държеше пред лицето си маска на Исус. Едно доволно количество маски стояха в плетен кош, тъй че онези, които не бяха маскирани, бързаха да си купят маски от коша. И като брояха доволно много пари на продавачите, те им подаваха маските и човеците ги слагаха на лицата си. И там, всред самия леден вятър и студ, Исус се обърна към мен, като ми каза:

“Знаеш ли защо всеки от тези човеци си слага маска с Моя Образ?”

Погледнах на самите маскирани човеци и отговорих:

“Господи мой! Най-вероятно тези хора искат да приличат на Теб! Затова са готови да платят купища с пари, за да придобият маска с Твоя Образ...”

Исус се усмихна тъжно на отговора ми и продължи да ми говори, като казваше:

“Тук изобщо не позна. И не това е верният отговор. А за да разбереш отговора, то просто и ти вземи една от маските и я сложи пред лицето си...”

“Исусе! Аз се гнуся от тези търговци! И как да платя пари за подобно нещо...”

А Исус ми каза:

“Сега си скрит в Моето присъствие и затова никой няма да те види как взимаш маската. Вземи я, за да разбереш и знамението на самия ледник...”

Дори и не исках да си помисля такова нещо, но погледът на Господ беше твърде настоятелен. Затова с неохота се приближих към самия кош и взех една от маските на Исус, като я поставих пред лицето си. Учудването ми беше пълно. Защото едва сложил маската, аз усетих как леденият вятър престана. А през очите на самата маска ледникът на дявола въобще не изглеждаше като ледник. Това бе едно прекрасно място, където си даваха любовна среща лъчите на топлото слънце, зеленината на дърветата, синевата на небето, кристалната чистота на водите и гласовете на хиляди птици. И всред тази разцъфнала и преродена природа вървяха хиляди хора, готови да се прегръщат, обичат и милват косите си. Някои от тях се приближаваха край мен. И като ме гледаха с лъчезарни усмивки, ми казваха:

“Обичаме те! Бъди част от нас!

Остани завинаги при нас, за да преживяваш докосването на Бога!”

Бях готов вътрешно да се закълна, че видяното през самата маска бе твърде хубаво, за да се откажеш да я носиш. Защото нямаше и помен от онзи ледник и от противния вятър... И изведнъж, някъде издалеч, аз чух Гласа на Господа, Който ми казваше:

“Излез от опиянението, защото то не е реално...”

Потърсих Господа, като все така не свалях маската, но не Го намерих. И ето, че Гласът на Исус отново дойде към мен, като ми казваше:

“Свали маската! Защото тя те кара да виждаш онова, което искаш да видиш, а не онова, което е...”

Думите на Исус буквално порязаха като с нож всичките ми вътрешности, тъй че свалих маската и леденият вятър отново нахлу към лицето ми. И аз наведох глава пред моя Спасител, като Му казах:

“Прости ми, Господи! Но тази маска наистина действа като наркотик за сърцето. Защото пред очите ми се появи видение, в което всичко е като от Едемската градина...”

Слушайки думите ми, Исус каза:

“А не предупреди ли Апостол Павел, както теб така и всички останали, че Отец Ми непременно ще изпрати заблуда, която да действа всред охладнелите, така щото да повярват лъжа?”

“Да, Господи мой. Във Второто послание към Солунците наистина има такова предупреждение от Твоя Апостол. И през маската на лицемерните тази лъжа наистина действа твърде успешно. А като си спомня и виденията със стълповете на Божия Храм, които Ти ми даде, разбирам, че ето това ще да е стената на въображението, поставена от Отца. Защото пред нея всеки виждаше онова, което искаше да види...”

“Точно така е, момчето Ми. И ето тук заблудата на лукавия е най-голяма, защото това е ледникът на Езавел. Иди тогава сред лицемерните с Образа, който съм положил в сърцето ти. И изяви нечестието им, за да видиш как ще реагират...”

Послушал Господ аз се запътих към лицемерните, като държах маската им в ръката си. И колкото повече ги приближавах, толкова по-силен вятър на омраза и студ идеше към лицето ми. И ето, че накрая те забелязаха присъствието ми. А един изсред лицемерните се приближи към мен и с мазен глас ме попита:

“Защо си изградил такъв недоктринален образ в сърцето си? Нима мислиш, че Божият народ ще търпи такива като теб?”

Погледнах към маскирания човек. И като вдигнах маската в ръцете си се обърнах към всички, като им казах:

“Ето такъв е вашият образ. Маска, с която криете естествените си лица, без духовно да сте родени и преобразени от Огъня на Отца. Но ако свалите маските и престанете да играете този театър, то непременно ще трябва да се покаете. Защото тогава топлото слънце на вашата измама ще

се смени със студ. И зелените треви ще се обърнат на ледени израстъци. Защото вашите маски са обречени, като тази в ръцете ми...”

Усетих как Огънят на Бога запали с ревност устните ми. И затова скъсах маската на две, като я хвърлих в краката на маскирания. А той, като ме погледна, изкрещя със злоба:

“Хулител на Божието име! Как си позволяваш поругаване с църковните доктрини? Ти, който не познаваш основите на теологията! Как дръзваш да ставаш препънка и съблазън на онези, които искат да се образуват?”

Думите на маскирания никак не смутиха сърцето ми. И затова му отговорих:

“Вие вярвате и служите на дух, който образува. Аз вярвам и служа на Дух, Който образува. Вашето образование не премахва стария човек, но слага маска върху естествения ви образ. Но при Божието образуване старото преминава и всичко става ново!”

Отговорът ми предизвика ярост и неодобрение от стотици маскирани. И те закрещяха единодушно:

“Нека отлъчим нечестивия човек помежду си! Защото той недоктринален подкопава основите на църквите...”

След тези си думи маскираните се приближиха към мен. И като ме хванаха, притиснаха сърцето ми до ледена скала, от която ме лъхна ужасен студ. И ето, че главният сред маскираните заплашително ми каза:

“Или ще станеш доктринален като нас или над теб ще дойде Божието наказание. Избирай!”

Слушах думите на човека и вече знаех в сърцето си, че каквото ми е писано да стане, то непременно ще се случи. Така видях как до мен се приближава моят Господ и Спасител. Той погледна на пребледнялото ми от студа лице и след това ми каза с твърд и непреклонен Глас:

“Смири душата си и приеми, че такава е Волята на Отца Ми! Защото всички Мои в това последно време ще бъдат разпнати от лицемерните, за да се уподобят във всичко със своя Небесен Пастир...”

Слушах моя Господ и се усмихнах на думите Му, защото те изпълваха духа ми с едно неземно щастие и радост, по-силни от радостта и щастието

на земните човеци. А тогава маскираният, като видя усмивката ми, отново изкрещя:

“Този несъмнено се подиграва с нас. Затова нека се молим Господ да го убие...”

Ето, че няколко от най-амбицираните молителки изсред маскираните, застанаха пред мен и започнаха да се молят с устата си, тъй че към лицето ми засвистя силен вятър, а в очите от самите маски аз усетих как ме гледа самата Езавел. От самите устни на молителките излизаха ледени остриета, които растяха след всяка изминала секунда. Така дойде онзи миг, когато остриетата на молителките вече се забиваха в ръцете ми и нозете ми, а аз изстенах от болка. Това още повече ги амбицира и молението им премина във високи възлияния. И ледът от устните им вече беше пронизал ръцете и нозете ми, тъй че остриетата се впиваха в самата ледена скала, на която бях прикован... Чак тогава молителките спряха с молитвите си и казаха на маскирания:

“Тоя вече не е проблем за нас. Защото Господ Бог му въздаде от гнева си. Той вече едва ли ще напише каквото и да е послание, та да смущава братята и сестрите. Нека забравим за тоя антихрист и нека бдим за други лъжепророци, които биха смутили църквите ни...”

Думите на молителките видимо успокоиха множествата от маскирани. И всички единодушно завикаха:

“Слава на Бога, че въздаде над лъжепророка! Слава на Исус, че му въздаде за нечестието!”

В този миг на най-ужасна болка, когато стоях жив само поради Огъня на Отца в сърцето ми, Исус отново се приближи до мен, като каза:

“Както Аз съм жив и живея за вечни векове, така и твоят дух е завинаги свързан с Мен и ще живее вечно. И ето, Аз допуснах твоето разпъване от всички тщеславни църкви и пастори, за да дам примера за всички Мои от малкото Ми стадо. Защото никой не може да премине през ледника на Езавел без да избере един от двата пътя:

- Или да си сложи теологическа маска от лицемерие, за да се радва на измислен човешки бог в измислен човешки рай!

- Или да яви нечестието на лицемерните, за да предизвика яростта и отмъщението на самия дявол!

На единият път човеците ще намерят съдбите си в стиха за Вавилон, за който е писано:

“...светлина от светило няма вече да свети в тебе; и Глас от младоженец и от невеста няма вече да се чува в тебе; защото твоите търговци станаха големците на земята, понеже чрез твоето чародеяние бяха измамани всичките народи. И в него се намериха кърви от пророци и от светии и от всичките заклани на земята...”⁷

А на другият път човеците ще намерят съдбите си в стиха на Святостта, в който за жертвените юнци на Отца е писано:

“Съразпнах се с Христа, и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене...”⁸

Небесно царство, в което са влезли човеци, без да са били разпнати и преминали през Кръста Господен, може да съществува само в измамните маски на лицемерните. И ето, доведох слугата Си при ледника на Лицемерието, за да призова всички ви в Живот на Святост! Живот без маски и без лъжи! И който устои докрай, като се остави да бъде разпнат за своя Господ и Бог, той ще бъде спасен! Защото мъката, болката, стенанието и плача от омразата, на която е подложен само един от свидетелите Ми, струва повече пред Лицето на Отца Ми от всичките маски и дела на лицемерните! И техният измислен рай Аз скоро ще сменя с едно твърде реално огнено езеро, в чийто огън и жупел те никога няма да изкупят и капчица от проляната кръв на Моите пророци и светии. А всички Мои отново призовавам:

Бъдете искрени помежду си!

Бъдете искрени с всичките човеци!

⁷ (Откровение 18:23-24)

⁸ (Галатяни 2:20)

И когато разпалите Огъня на Отец Ми в сърцата си бъдете твърди, за да устоите на разпъването, на което лицемерните ще ви подложат с омразите и чародеянията си ...”

След тези Свои последни думи Исус простря ръце към ледената скала и Силата Господна ме изтръгна от приковалите ме ледени остриета. И Той, като постави ръцете Си върху кървящите ми китки, каза:

“Сега, момчето Ми, предстои изпитание за тези кървящи китки. Това изпитание е в последния от ледниците, които ще покажа пред сърцето ти – ледникът на Политиката...”

4. ВИДЕНИЕТО С ЛЕДНИКА НА ПОЛИТИКАТА

Братко мой! Аз не зная какво бихме правили всички ние без вярността на Исус. Аз не зная как бихме оцелели в това студено и жестоко време, ако Царят на Сион просто стоеше невъзмутимо на Трона Си, за да чака Църквата Си да пристигне. Истината е много по-прекрасна и достойна за нашето преклонение и любов. Защото тази Истина ще ти покаже, че Исус е всред нас. Защото горе - в Неговото Небесно Царство - няма болни и заблудени. Но тук на земята мнозина са болните и още повече - заблудените. И ако здравите нямат нужда от Лекар, то Лекарят непременно ще отиде с присъствието Си там, където са болните. И ако деветдесет и деветте овце са на топло в кошарата, сам Бог ще се сниши като Любящ и Милостив Пастир, за да намери заблудените по бърдата. Ето в такъв прекрасен и верен Господ вярвам аз. И зная, че Той днес ще докосне сърцето ти със Самия Себе Си. За да ти даде Огъня, без който всички бихме замръзнали и умрели.

Ледникът, който Исус вече показваше пред сърцето ми, изглеждаше по-различно от останалите ледници. Защото тук ледовете бяха много по-високи. И от самите височини на ледника надничаха много от началниците на Злото и лукавството. Те гледаха на хилядите хора, мръзнеци в леда и спускаха към тях ледени въжета от самите височини. А тогава Исус посочи с ръката Си напред, като ме попита:

“Как мислиш? Ако нозете на човека стъпят на някой ледник, то няма ли мнозина да прострат ръце, та да се закрепят с въжетата, които дяволът спуска от върховете на самия ледник. И не са ли тези въжета уловки за сърцата?”

Погледнах натам, накъдето сочеше пръстът Господен и забелязах, че човеците надаваха силни викове на възторг. Това те правеха всеки път, когато някой изсред тях успяваше да хване спуснатото от височините ледено въже. Защото онзи, който хванеше въжето, бързаше да почне собственото си изкачване по височините. Затова, наблюдавайки видението, отговорих на Господ:

“Исусе! Очите ми забелязват, че човеците, събраните на този ледник аплодират и прославят всяко въже, което началниците на Луцифер им спускат отгоре. Но защо този ледник е наречен на Политиката? Какво представляват самите ледени въжета, спускани от височините? Защото аз видях, че всеки, който хване такова въже, тръгва към самите демонични началници, които са го спуснали отгоре...”

Исус ме погледна с твърде дълбок поглед. И в очите на Господ аз прочетох това, че ми предстои да изпитам лично контакта от самите въжета. Тогава Господ, като разбра, че зная какво ми предстои, тръгна напред по самия ледник, а аз Го последвах. Така, не след дълго, ние вече се бяхме приближили към стотици и хиляди човечи, които никак не ни виждаха. Някои от човеците имаха Огъня Господен, но той беше като едва блещукаща искрица в сърцата им. Тези хора не държаха ледените въжета и все още можеха да пазят равновесие в леда, но за голямо съжаление Огънят в сърцата им беше твърде малък. И ето, че Исус се спря и ми посочи с ръката Си едно от въжетата, спуснати от височините на ледника, което все още никой не беше хванал. И там ми каза:

“Хайде, момчето Ми! Хвани въжето с ръцете си и виж ефекта от него...”

Протегнах ръката си към леденото въже, а вътре в мен погнусата ми се надигна. Но погледът на моя Спасител ме насърчи да продължа. Затова в следващия миг аз вече държах леденото въже с ръцете си. А тогава по самите ми длани тръгна студенина, много по-жестока и пронизваща, отколкото от ледения вятър. А очите ми с ужас регистрираха една зловеща метаморфоза, която настъпваше със самите ми ръце. Защото те изгубиха естествения си цвят и съвсем скоро заприличаха на ледени. Нещо повече - студът така беше сковал рефлексите ми, щото не можех да освободя ръцете си от въжето. Станало беше така, че не аз държах въжето, но самото то ме държеше! А студът се качваше все по-нагоре и нагоре по ръцете ми, като вече нападаше на самото ми тяло. И един студен глас започна да пронизва душата ми, като ми казваше:

“Сега е твоят шанс да успееш. Сега е твоят шанс да се издигнеш. От теб се иска само това - да накараш братята и сестрите да уважават труда

ти за Бога. Сложи цена на книгите си и ми позволи да те издигна и наложа като духовен авторитет...”

Това бяха най-омразните думи, идвали към духа ми. Но духът, спуснал въжето, имаше власт да ми говори, защото аз бях хванал ледената му примка и не можех да се освободя от нея. Затова с плач извиках към Господ:

“Исусе! Спаси ме! Огънят Ти тук не действа! Тук има зъл дух, който диктува от интересите на егоизма и сребролюбие. Виж, Господи, че ръцете ми станаха ледени и ледът настъпва и пълзи към сърцето ми. Милост, Господи! Избави ме, защото ще умра!”

В отговор на вика ми Исус моментално бръкна в мантията Си и извади от нея Меч, по чието острие пламтеше Огънят на Отца. И като замахна към леденото въже, го отряза, тъй че то самото мигом се стопи от досега с Огъня. Тогава ледът напусна ръцете ми и аз отново усетих благословените тръпки от Божия Огън. Гледайки на руменината, която отново заливаше дланите ми, аз паднах в нозете на Спасителя, като Му казах:

“Исусе! Благодаря Ти! Сега разбирам напълно защо отделени от Теб не можем да сторим нищо. Защото кой може да стори нещо против леда, ако е отделен от Огъня?”

“Никой, Стефане!” - ми отговори Исус и продължи:

“Но Аз сега искам още по-добре да разбереш какво са самите ледени въжета. Затова отново погледни към височините на ледника и Ми кажи:

Какви са дяволските височини и какви са Божиите?”

“Господи мой! Божиите височини са в Святостта и Поклонението. А дяволските височини са такива, щото Луцифер издига високо в света онези, които му се поклонят. Ето защо височините на лукавия са непременно в Политиката. И там той издига онези, които са му угодни...”

“А не са ли тези въжета именно пътят към височините на Политиката? Не са ли тези въжета именно заговорът, който дяволът извършва против Отца, Синът и Святия Дух чрез високо издигнатите светски човеци?”

Спомни си думите на псалома, момчето Ми! Спомни си как именно за този ледник на Политиката и за човеците, които се възкачват по ледените въжета, бе записано:

“Защо се разоряват народите, и племената намислят суета? Опълчват се земните царе, и управниците се наговарят заедно, против Господа и против Неговия Помазаник, като казват: Нека разкъсаме връзките им, и нека отхвърлим от себе си въжетата им...”⁹

Когато отхвърлиш Божиите връзки и Божието въже на Спасението, то няма ли да попаднеш на дяволски връзки и на дяволско въже от нечестие? Виждаш ли тогава, че това опълчване и наговаряне на управниците против Мен и Отца Ми е като плод на едно нечестиво съгласие? Когато мнозина лидери от тщеславни църкви преминаха в съгласие със света и неговите управници, то не станаха ли такива с ледени ръце и сърца? Когато пуснаха духа на света в събранията си и накараха стадата си да се съгласят с нечестието им, с търговиите им, с политиките им и с бизнесите им, то така не се ли увеличи беззаконието? Не охладня ли Божията Любов за сметка на любовта към света и всичко що е в света?

Но ето, Аз сега те изпращам всред всичките тези човеци. Иди с Огъня Ми и се опитай да намериш съгласие с тях! За да придобиеш и поуката от този ледник...”

След последните думи на Господ аз се отправих към самите множества от човеци, като търсех с очите си хора, в чиито сърца да има поне искрица от Божия Огън. И ето, че очите ми зърнаха такива. Те стояха близо до ледена скала, като разговаряха помежду си. Така аз се приближих към тях. И като протегнах ръцете си им казах:

“Мили мои братя! Господ ме изпраща при вас! Идвам в Името на Исус и с Духа на Исус, за да ви дам посланието на Небето за това последно време!”

Човеците ме погледнаха учудени и ето, че един изсред тях ми каза:

⁹ (Псалом 2:1-3)

“Добре си дошъл, братко наш. Ние те приветстваме в Божието Име и те каним сред нас...”

Думите на човека ме обнадеждиха и затова продължих:

“Братя мои, искам да ви предам заповедта на нашия Спасител. Защото повече от всичко Той днес иска да сме съгласни в Неговото Име. И ето, че Господ стои и ни наблюдава. Той иска да живеем думите Му! Той иска да си спомним как е казал на всички ни:

“Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде дадено от Отца Ми, Който е на небесата. Защото, гдето двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях...”¹⁰

Нека изпълним думите на нашия Спасител, братя мои! Нека сега се съгласим и поискаме в Неговото Име най-ценното, което има Отец - Собствения Си Огън...”

След тези думи аз протегнах ръце към хората и очаквах как и те ще подадат ръцете си. И ето, че някак странно и неохотно хората започнаха да подават ръцете си. Това ме смути и аз не можех да си го обясня. Не исках да повярвам, че тези, които се наричат християни, няма никак да пожелаят съгласие в Името на Исус. Въпреки това аз хванах ръката на онзи, който пръв ми проговори изсред тях, а с другата си ръка хванах друг човек, който се оказа най-близо до мен. Изненадата ми беше пълна, когато усетих студ в ръцете на хората. Но тогава си казах, че ако аз усещам студ, то те непременно ще усетят топлина и ще я пожелаят. Затова, когато всички бяхме хванали ръцете си, аз извиках:

“Господи, сега се съгласяваме в Твоето Име. Защото искаме да вървим в Твоя Път, да изповядваме Твоята Истина и да живеем Твоя Живот...”

След последните си думи аз усетих как Огънят на Отец запламтя още по-силно в сърцето ми и тръгна към ръцете ми. Но ето, че онзи, който пръв ме заговори, дръпна ръката си, като каза:

“Братко мой! Не става така, както ти го мислиш. Защото нашата църква си има пастор и ние не знаем дали той е съгласен с това, което вършим...”

¹⁰ (Матей 18:19-20)

Слушах думите на човека и не вярвах на ушите си. Затова отговорих:

“Аз дойдох в Името на Исус и повече от всичко желая Неговият Огън да запали всичките сърца на това студено място. Нима не виждате и не вярвате, че Исус е вашият Пастир? Нима не искате да Го познаете като Пътят, Истината и Животът?”

Отговорът ми не се хареса на човеците. И те, по примера на първия изсред тях, отпуснаха ръцете си, като казаха:

“Нашият пастор също ни проповядва за Исус, а тебе не те знаем от где си дошъл. И сега ние го чакаме, защото той се пребори с много пречки, за да ни регистрира. И Господ е, който ни даде регистрацията...”

“А къде е пасторът ви?” - попитах аз. И ето, че първият посочи с ръката си нагоре от ледената скала, където очите ми вече виждаха самия църковен лидер, сграбчил с ръцете си леденото въже, спуснато от височините на ледника. Така, докато гледах с ужас на превърналия се на лед лидер, първият изсред човеците замахна с ръце към него, като викаше:

“Пасторе! Слез, защото не знаем как да постъпим с един, който ни говори по-различно...”

Дочул думите на стражаря си, леденият човек твърде бързо се спусна от въжето и слезе при останалите. А след това, като се обърна към мен, извика:

“Кой си ти бе? От коя църква си?”

Дочул въпроса му, отговорих:

“Аз съм слуга на Исус! От Неговата Собствена Църква, която Той изкупи с кръвта Си...”

Думите ми никак не трогнаха леденият човек и той продължи:

“Ние също сме Неговата Собствена Църква. И проповядваме Евангелието Му. Но аз така и не разбрах кой ти е пасторът...”

Посочих с ръката си към Небето, като отговорих:

“Господ Исус ми е Пастирят. И Той сега ме изпраща всред вас, за да ви дам посланието за възвръщането на Божия Огън в църковните събрания. И именно това предложих на тези човеци - съгласие в Името на Исус...”

Думите ми амбицираха ледения човек и той с твърде горд и надменен глас отговори:

“Ние това съгласие отдавна сме го постигнали и нашата църква няма нужда от съживление. Ходи другаде, където ще те приемат. Но за нас човеците, които си нямат църква и пастори, са недоктринални...”

“Сигурни ли сте вие, че вашето съгласие е именно в Името на Исус?” - продължих да питам аз. А леденият се обърна към човеците с преправен глас, като им каза:

“Избирайте с кого да се съгласявате! Избирайте дали да приемете този в общението ни или да се покорите на пастирския авторитет, чрез който Господ даде регистрацията на църквата...”

След тези свои думи леденият хвана ръцете на човеците, така щото те образуваха кръг, готови сякаш да заиграят хоро. А пасторът отново извика към мен:

“Опитай се да влезеш сред нас и да нарушиш съгласието ни, ако можеш!”

Едва пристъпил, за да хвана човеците и отново да им предам от Огъня на Отца, аз вече хващах ръцете на двама от човеците, когато забелязах, как ледът тръгна от ръцете на лидера и постепенно се предаваше на всички, докато стигна и до онези, чиито ръце държах аз. И за ужас на очите ми онези малки искрици от Божий Огън в някои от човеците се стопиха и изчезнаха. И онзи жесток ефект на вледеняването на ръцете ми беше на път да се повтори, когато дочух Гласът на Господ, Който ми казваше:

“Остави ги и ела при Мен! Защото написаното не може да се наруши!”

Така аз дръпнах ръцете си от останалите и побързах да се отдалеча от тях, а зад гърба ми достигнаха смеховете им и думите на лидера им, който вече викаше от възторг:

“Ето така се отстоява здравето съгласие. Да не допуснете човек с горчив корен, та да ви смуцава и да се заразявате от него. Алелуя, здрава църкво! Алелуя, Божии деца!”

Сърцето ми плачеше от скръб, но в този момент аз знаех, че не мога да сторя нищо. А Исус, като погали главата ми, каза:

“Сега разбра ли, че никой не иска Огънят от прободените ръце, но предпочита ледените ръце, които му осигуряват светска опека и живот без гонение? А да искаш да стоплиш длани, които търсят леда е все едно да спреш любовната игра между младоженец и невеста. Нито тя ще те послуша, понеже обича любимия си. Нито той ще ти позволи, понеже е негова.

И ето това е ледникът на Политиката. Ледник, на който дяволът е прострлял въжета за издигане във високите места на светското управление. Ледник, който дава кариера и светска почит на всеки, хванал ледените въжета и изгубил Огъня на Отца. Ледник, в който ще загинат всички, които уповават и угаждат на човеци. Ледник за всички, които не просто искат да угасят Духа Ми, но го вършат с възможно най-големите компромиси и беззакония.

Някога Аз предупредих всички ви с думите:

“Това ви заповядвам да се любите един друг. Ако светът ви мрази, знайте, че Мене преди вас е намразил. Ако бяхте от света, светът щеше да люби своето; а понеже не сте от света, но Аз ви избрах от света, затова светът ви мрази...” ¹¹

И никой от нечестивите никак не разбра, че в думите Ми има скрит духовен смисъл, който гласи:

“Ако светът ви люби, то него сте възлюбихи вместо Мене! Ако бяхте от Мене, то Аз щях да любя Своите Си и Моите щяха да Ме любят, но понеже не сте от Мене, но сте от света, то затова светът ви люби!”

Затова за последен път устата Господни се отварят, за да изрекат съдба против всичките нечестиви и да дадат път за възвръщане на всички отпаднали:

“Не любете света, нито каквото е на света! Ако някой люби света, в него не пребъдва Огънят на Отца Ми! Защото всичко, що е в света - похотта на плътта, пожеланието на очите и тщеславието на живота - не е от Моя Бог и Отец, но е от света. И светът ще

¹¹ (Йоан 15:17-19)

премине, и ледниците му ще се стопят в огъня на Божия Гняв. Но онзи, който върши Божията Воля - ще пребъдва довека...”

След тези думи на Исус видението с ледника се прекрати, а Исус, като посочи с ръката Си напред, ми каза:

“Има още много ледници на Вавилон, които бих могъл да ти разкрия. Защото бих ти показал още и ледниците на Апатията и Завистта, Съблазните и Подигравателството. Но тогава тази книга не би се преглътнала от човешкото сърце, което в немощта си трудно разбира какво му говори Господ на Силите. Затова сега ръката Ми ще ти посочи онова Огнище Божие, което е над ледниците на Вавилон. Блажени онези, които, хванали ръката Ми, превъзмогнат над леда на Вавилон, за да се възкачат на Господния Хълм...”

ВТОРА ЧАСТ: БОЖИЕТО ОГНИЩЕ

1. ЗЛАТНАТА ПЛОЧА НА АРИИЛ

Братко мой! Верни ми приятелю!

Искам да знаеш, че през целия си живот на вяра аз съм мечтал за изходния път, който Господ ще даде на чедата Си, за да устоят и превъзмогнат над умноженото беззаконие и хладина. Сядайки на масата пред белия лист хартия, когато Огънят на Отца изпълва сърцето ми, аз винаги съм искал да видя и другите сърца, пламнали, като моето. Но било, че Исус изля съвършеното Си изобилие в милост към църкви и вярящи, пак само малцина познаха Гласа Му в книгите, които Той ми даде да напиша. А след всяка следваща вълна от злоба и омраза, която идваше към сърцето ми с всяко ново пророческо видение, надеждата ми ставаше все по-малка и малка. Защото виждах себе си, като един, който е извадил живота въгленче от сърцето си и се опитва да стопи огромния църковен айсберг, плуващ всред вълните на света. Така дойде миг, когато вече бях разбрал, че книгите ми няма да стоплят всички сърца, защото не всички искат да се стоплят. Някои не просто харесват студа. Те са влюбени в него, защото тогава комфортът за плътта им става идеален. И именно поради такива за няколко десетилетия студът на дявола оформи и самия леден пръстен, обиколил Святия Хълм на Отца. А всред ледниците се намериха стотици по стотици и хиляди по хиляди, готови да хвалят и превъзнасят собствената измама на сърцата си.

Но можех ли аз да зная, че Бог не е изненадан? Можех ли аз да зная, че времето е станало свидетел именно на Неговите пророчески думи?

Истината, братко мой, е такава, щото и аз самият съм бил сляп в сърцето си и никога не съм виждал премъдрите Божи думи, показващи последния сблъсък между Огъня и леда. Затова нека ти кажа какво се случи след като Господ прекрати и последното видение от четвъртия ледник на Вавилон. Исус протегна ръцете Си и докосна главата ми, като ми казваше:

“Сега сърцето ти ще бъде посветено в онзи Изход, който Отец е запазил за последното Си поколение от живи на земята. Затова хвани ръката Ми и Ми позволи да те въздигна над самия Господен Хълм и над ледниците, които го окръжават...”

Хванах ръката на Господа и ето, че Той полетя нагоре, като издигна сърцето ми със Себе Си. Тогава, като от птичи поглед, аз видях самият леден пръстен, обиколил Господния Хълм. А там, на Хълмът Господен, имаше разпален Огън, чиито пламъци се разпростираха нашироко и озаряваха Небето. Всичко това беше като чудо за сърцето ми. Защото, все още не забравил за студа и ледовете, аз вече виждах Огънят на Отца, горящ в цялата си Сила над целия Хълм. Затова с огромно вълнение в гласа си казах на Исус:

“Господи мой! Какво е това, което виждат очите ми? Та над целия жесток студ и лед аз виждам как пламти в цялата си Сила Огънят на Отца. И сърцето ми се тегли от този Огън, тъй че искам повече от всичко да ме заведеш при самите пламъци...”

Исус се усмихна на думите ми, а след това ми каза:

“Това, което виждаш, е Святото Огнище на Отца Ми. Това е Ариил, градът на Божия Огън, в който идват да живеят всички, които превъзмогнат над Вавилон. И всички Мои пребъдват със сърцата си тук, като очакват идването на Господния Ден. И ето за този Свой град Отец Ми е изговорил ненарушимите Си пророчески думи. Защото на Ариил е дадено да бъде градът на устоялите и оцелелите в последното време...”

“Господи! Този ли град имаше в предвид Ти, като предупреждаваше, че:

“...който устои докрай, той ще бъде спасен...”

“Точно този е градът. Но за да разбереш Божията Тайнствена Премъдрост сега ще те заведе при самата градска плоча, която Отец Ми е положил със Собствения Си Дух...”

След последните Си думи Господ ме прегърна със силните Си ръце и така двамата с Него слязохме при самия Божий град. Тогава очите ми се напълниха с радостни сълзи. Със сълзи на възторг и преклонение. Защото този град не беше безлюден, но в него имаше Божии хора, чиито сърца

горяха силно от Божия Огън. Като видяха Исус, Който вече стъпваше с нозете Си на Хълма, хилядите Му Верни се стекоха пред Него, като Му казваха:

“Исусе! Наша радост и наша обич! Благословено да е Името Ти! Благословен да е и служителят Ти, който Си довел в Ариил...”

Господ се усмихна на думите на верните Си, а след това вдигна ръката Си, като ми каза:

“Върви напред с нозете си! За да видиш и самата плоча, която Отец Ми е поставил пред портите на Ариил. Защото Той е Архитектът на Собственото Си Огнище...”

Така аз тръгнах напред и ето, че след около стотина метра очите ми видяха златна плоча, която гореше от Божия Огън. А на самата плоча имаше божествен надпис, който гласеше:

“Горко на Ариил, Ариил, града гдето Давид се засели! Притурете година на година, празниците нека се изреждат в кръга си, тогава Аз ще притесня Ариил, и ще има в него тъга и скръб, и той ще Ми бъде наистина като огнище Божие. И ще поставя стан околоръст против тебе, ще те обсадя с могили, и ще издигна кули против тебе. И ти ще бъдеш повален, ще говориш из земята; говоренето ти ще бъде ниско из пръстта. И гласът ти из земята ще бъде както на запитвач на зли духове, и говоренето ти ще бъде шепот из пръстта. А множеството на неприятелите ти ще бъде като ситен прах, и множеството на насилниците ти като дребна плява, която се отвява; да! Това ще стане внезапно в един миг. Ще има посещение от Господа на Силите, с гръм, с трус и с голям шум, с буря и вихрушка и с поглъщащ огнен пламък. И множеството на всичките народи, които воюват против Ариил, да! Всички, които воюват против него и против крепостите му, и ония, които го притесняват, ще бъдат като сън, като нощно видение. И както гладният сънува ясно, че яде, но, като се събуди, душата му е празна, или както жадният сънува ясно, че пие, но, като се събуди, ето той

е примрял, и душата му има охота. Така ще бъдат множествата на всичките народи, които воюват против Сионския хълм...”¹²

Докато четях надписа аз изпитах вътрешно смущение, което се засилваше с всяка изминала секунда. Защото нозете ми стояха на най-прекрасното и благословено от Отца място. Място, което беше прибежище за измръзналите и топлина за намразените. А на златната плоча думите на Отца започваха с **“Горко”**. Затова, като се обърнах и погледнах към Исус, Който бе на няколко метра от мен, Го запитах:

“Господи, смутен съм. Как да разбирам думите на Отца? И как може това прекрасно Божие Огнище да попада под **“горко”**...”

Господ ме погледна с изненадан поглед. А такъв беше и погледът на всичките Божии хора, събрали се около златната плоча. Те не можеха да повярват, че аз задавам подобен въпрос. Но Исус, Който се смили над немощния ми ум, каза:

“Нали те предупредих, че ще разбереш Божията Тайнствена Премъдрост? Защо тогава още се чудиш на думите на Отца Ми, казани чрез пророка Му Исаяя?

Виж отново какво говори Отец Ми! Виж началото на писаното на златната плоча, където Отец Ми казва:

“Горко на Ариил, Ариил, града гдето Давид се засели! Притурете година на година, празниците нека се изреждат в кръга си, тогава Аз ще притесня Ариил, и ще има в него тъга и скръб, и той ще Ми бъде наистина като Огнище Божие...”

А сега Ми отговори какво преживяват днес всичките Божии чеда на земята, за да отстояват Божия Огън в сърцата си? Не е ли твърде горчиво битието им? Не пият ли Моите горчивите води на Мера? Не са ли притеснени от омразата на дявола много повече от предшествениците си?

Най-малкото - погледни надолу и си спомни за ледниците...”

Слушах благодатните думи на Царя и гледах на Верните около Него. Така разбрах най-простичката истина на Божията Тайнствена Премъдрост. Защото всички, събрани около това Божие Огнище, бяха Негови настоящи

¹² (Исайя 29:1-8)

свидетели в света. И аз имах прекрасната привилегия да ги позная по Дух, като един, който гледа през Божието Сърце чрез очите на Царя. Затова отговорих на Исус:

“Господи мой! Сега разбирам, че днес е времето за горкото над Твоите, а при деня на Страшния Съд то ще падне върху нечестивите...”

“Точно така е, момчето Ми. Защото Отец Ми е твърде любящ и ревнив Баща, за да не накаже онези, които люби и да не бичува онези, които приема. Разбираш ли тогава, че ако настъпи време на изпитание за Божия Огън на земята, то пак това е поради ревността на Твоя Отец, Който за Собственото Си Огнище Ариил каза още:

“И ще поставя стан околоръст против тебе, ще те обсадя с могили, и ще издигна кули против тебе. И ти ще бъдеш повален, ще говориш из земята; говоренето ти ще бъде ниско из пръстта. И гласът ти из земята ще бъде както на запитвач на зли духове, и говоренето ти ще бъде шепот из пръстта. А множеството на неприятелите ти ще бъде като ситен прах, и множеството на насилниците ти като дребна плява, която се отвява...”¹³

Колкото повече ми говореха благодатните устни на Исус, толкова повече умът ми се просветляваше. И затова с още по-голямо вълнение Го запитах:

“Исусе мой! Да разбирам ли, че **“станът околоръст”** е именно леденият пръстен от ледниците на Вавилон? Да разбирам ли, че могилите и кулите са всички онези високи ледове, които Отец допусна да бъдат издигнати против Огнището Му?”

“Ето, че Божията Тайнствена Премъдрост вече шета в сърцето ти!” - каза Исус и продължи:

“Но виж още, че над всеки, който представлява Божието Огнище, ще дойде твърде незавидна според светските представи съдба. Защото Божиите Огнени свидетели ще бъдат повалени, та да говорят из земята:

“И ти ще бъдеш повален, ще говориш из земята; говоренето ти ще бъде ниско из пръстта...”

¹³ (Исайя 29:3-5)

И същите тези Огнени свидетели на Отца ще бъдат безсрамно наскърбени и похулени, тъй че мнозинствата да ги припознаят като слуги на дявола:

“И гласът ти из земята ще бъде както на запитвач на зли духове, и говоренето ти ще бъде шепот из пръстта...”

Сега вече разбираш ли що ще рече не просто “беззаконие”, но “умножено беззаконие”?”

“Да, Господи мой! Сега разбирам, че при това умножено беззаконие човеците ще приемат светлината за тъмнина, а тъмнината за светлина, сладкото за горчиво, а горчивото за сладко, доброто - за зло, а злото - за добро. И като си спомня как преди години в църковните вестници писаха за слугата Ти, че “му говорят разни гласове”, то разбирам, че над живота ми се е стоварило именно това Божие пророчество. Защото онези свръхдуховни и тщеславни лидери, убедени в правотата и непогрешимостта си наистина решиха, че книгите на “Мория” са “шепот от пръстта” и откровения от зли духове!”

“Виж тогава какво е записал твоят Отец и за множеството на неприятелите ти и враговете ти. Защото думите Му са съвършено ненарушими и Неговият Глас казва:

“А множеството на неприятелите ти ще бъде като ситен прах, и множеството на насилниците ти като дребна плява, която се отвява; да! Това ще стане внезапно в един миг...”¹⁴

Сега разбираш ли още по-добре кои пребъдват в Ариил? Сега разбираш ли, че Божието Огнище ще съхрани и опази всички човеци, които са били изгонени от Вавилонския студ поради Огъня в сърцата си? А няма ли Аз непременно да въздам върху плявата на насилниците? И няма ли гневът Господен да се изсипе върху ситния им прах?”

“Господи мой! Та кой може да забрави думите на пророка Ти Йоан, който каза за Тебе:

¹⁴ (Исайя 29:5)

“Лопатата е в ръката Му, и Той здраво ще очисти гумното Си, и ще събере житото Си в житницата, а плевата ще изгори в неугасим огън...”¹⁵

И ето, че сега сърцето ми вижда какво е била плевата през цялото това време. Защото това са били притеснителите и насилниците над Огнените Божии чеда, които всякога са искали да угасят Огъня им с хладината на собствените си беззакония. Но Ти Си Този, Който на точното време ще въздадеш на нечестивите според всичкото им нечестие...”

“Точно така, момчето Ми. Защото писаното на златната плоча пред Божието Огнище непременно ще се изпълни в Божието Време. А това е Времето на Внезапността, когато:

“Ще има посещение от Господа на Силите, с гръм, с трус и с голям шум, с буря и вихрушка и с поглъщащ огнен пламък. И множеството на всичките народи, които воюват против Ариил, да! Всички, които воюват против него и против крепостите му, и ония, които го притесняват, ще бъдат като сън, като нощно видение. И както гладният сънува ясно, че яде, но, като се събуди, душата му е празна, или както жадният сънува ясно, че пие, но, като се събуди, ето той е примрял, и душата му има охота. Така ще бъдат множествата на всичките народи, които воюват против Сионския хълм...”¹⁶

Как разбираш това последното? Как разбираш това, че при мига на Божието въздаяние всички от ледниците на Вавилон ще бъдат като сън и нощно видение?”

“Господи мой! Разбирам думите Ти така, щото силата на Вавилон е в омайването и чародеянията, които са като наркотик за сърцата. И за мнозина цялото им служение пред Тебе ще се окаже твърде нереално, както е нереален сънят. И те, като се събудят от тежкото си пиянство и помрачение от виденията на нощта, ще разберат, че душите им са празни и примрели. Защото са събирали всичко, което може да събере земният

¹⁵ (Матей 3:12)

¹⁶ (Исайя 29:6-8)

човек, но са изгубили Огъня на Отца. Трупали са всичко, което може да трупа земния човек, без да знаят, че именно за тях за били думите Ти:

“Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш...”¹⁷

След последните ми думи, изречени на един дъх от устата ми, Лицето на моя Господ се промени. И Гласът Му стана твърде строг и страшен:

“А кой от тези богати и самодоволни ще разбере, че днес е денят, когато трябва да вземат от Мене злато, пречистено в Божието Огнище на Ариил? Кой от тях има очите на онази Господна вяра, с която да дойде и да пребъдва тука, та да види, че Вавилон воюва с измама против Ариил и ледът против Божия Огън? Кой от тях би се събудил днес от съня си и би изтрезнял от пианството си, та да разбере, че без Любовта на Отца всички биха погинали?

О, странни и извратени люде! О, ледени сърца, чужди на Живота на Бога! Аз няма много да ви търпя, но непременно ще ви въздам за всичката хладина, жестокост и омраза, която сте трупали и трупате против Моите верни свидетели! Защото, ето, ако и да искате да ги убиете с ледените си погледи и ако и да ги обречете на скитане и пустота, пак те няма да умрат, защото Аз съм с тях!

Аз съм техният Огън! Аз съм техният Извор! Аз съм техният Живот! И Моите, които пазят Огъня в сърцата си, непременно ще превъзмогнат над ледниците и ще дойдат при Огнището на Отца Ми! За да станат човеци по Сърцето на Отца Ми и да слугуват на Господа от сега и до века...”

След тези последни думи Исус докосна с ръка главата ми, като ми каза:

¹⁷ (Откровение 3:17-18)

“А сега нека те заведе при самото Божие Огнище. Защото в този Свой град Отец Ми привика онзи, който беше мъж по Сърцето Му. И по тази причина Ариил бе наречен от Отца Ми:

“...Ариил, градът, гдето Давид се засели!”

Изреченото от Исус направи сърцето ми да пламне твърде силно. Защото и в най-сладките си мечти не бях и предполагал, че Господ ще ми покаже слугата Си Давид. Затова, като протегнах ръцете си и прегърнах Господа, успях само да кажа:

“Исусе! Твоята Вярност и Милост са стълповете на живота ми. Благодаря Ти, че Ти Си толкова верен и Любовта Ти към нас е толкова голяма...”

След думите ми Исус просто вдигна ръката Си и посочи напред, където очите ми виждаха най-пламенното и Свято Огнище на Отца.

2. СЕДЕМТЕ ПЕЧАТА НА БОЖИЕТО ОГНИЩЕ

Вървах с разтуптяно сърце след Господ. И колкото повече нозете ми се приближаваха до пламъците на Божието Огнище, толкова повече разбирах, че Отец Ми дава да докосна най-дълбокото на Сърцето Му. Защото онези пламъци пред Божието Огнище ставаха все по-големи. И те самите зовяха пламъка от собственото ми сърце. Огънят зовеше Огън! И Богът на Святостта зовеше Духа Си от сърцето ми. За да получи достъп и да видя най-възхитителното от всичките небесни видения, които някога бях получавал. Така дойде миг, когато духът ми навлезе в самите пламъци на Божието Огнище, тъй че се почувствах завинаги съединен с моя Небесен Баща. Усещането от навлизането в Божието Огнище нямаше земен аналог и не можеше да се пресъздаде от земни думи.

Това беше най-великият триумф и най-сладкото тържество за цялата ми душа и за всички ми дух! Това беше една изгаряща Любов, която караше духът да плува в неизразимо щастие! Това беше една съдбоносна промяна за цялото ми естество, едно проникване в най-чистите, святи и любовни мисли на Създателя към чедата Му!

Защото там разбрах, че Той е не просто мой Баща. Не! Той беше Съвършеният Приятел, готов да те дари с щастие и вяност, с обич и утеха, с милост и прощение, със Светлина и чистота!

Не можейки все още да понеса Огъня в Божието Огнище, аз стоях като вцепенен и не можех да мръдна, поради Славата и Святостта, които изпълваха това място. Но ето, че Исус докосна ръката ми, като ми казваше:

“Това е Огнището, което днес искам да дам на всичките Си верни чедата. Ти си пътувал към това Огнище през годините на гонението, което преживя. Ти си плащал цената, когато лицето ти е било заплювано и вятърът на омразата е духал в скулите ти. Защото какво друго да стори един Божий пророк на земята, освен да даде Изхода на Божия народ? Какво друго да стори слугата, носещ Огъня на Отца, освен да събере разпиляното и погиналото, за да го възвърне на Хълма?”

Някога Аз ти казах, че най-трудно за християнина е да влезе в Сърцето на Отца Ми. Защото до Ариил се стига твърде мъчно, поради многото ледници на Вавилон. Но сега, когато си всред самото Божие Огнище, погледни пред очите си и виж кой е онзи слуга, който е стопанин и настойник на Божия Огън...”

След думите на Господ зрението на сърцето ми се увеличи, а аз видях прекрасен мъж в зрелостта на силата си. Подобно на Господ той също имаше брада и коса, падаща на къдрици до самите му рамена. Така аз вече знаех кой е стопанинът на Ариил. И затова казах на Исус:

“Господи мой! Това е слугата Ти Давид! И сега очите ми виждат, че Отец му е дал достъп до Собственото Си Сърце...”

“Точно така, момчето Ми! Защото сега очите ти виждат слугата, за когото Отец Ми се обеща, казвайки:

“Намерих слугата Си Давида; със свялото Си миро го помазах. Ръката Ми ще го поддържа, и мишцата Ми ще го укрепява. Неприятелят няма да го изнудва, нито предадения на нечестие ще го наскърби. Но Аз ще съкруша пред него противниците му, и ще поразя ония, които го мразят. А верността Ми и милостта Ми ще бъдат с него; и с Моето име ще се издигне рогът му. Също ще туря ръката му над морето, и десницата му над реките. Той ще извика към Мене: Отец ми си, Бог мой и спасителната ми Канара. При това Аз ще го поставя в положение на първороден, по-горе от земните царе...”¹⁸

Сега разбираш ли кое е това място, по-високо от местата на земните царе? И разбираш ли защо Давид е поставен в положение на първороден, та да стои всред Огъня на Отца Ми?”

“Прекрасен мой Господи! Сега разбирам, че именно Ариил е мястото, по-горно от местата на земните царе. А колкото до Давид, който пребъдва в Огъня и Святостта на Отца, то аз със сигурност знаая, че него Отец е поставил на мястото на падналия херувим. Защото някога и Сатана ходеше всред огнените камъни на Ариил. А именно Давид е слугата, който е достоен да хвали Лицето и Светлостта на Всемогъщия...”

¹⁸ (Псалом 89:20-27)

Исус се усмихна на думите ми. А след това продължи, като ми казваше:

“Разбираш ли, че за един паднал засеняващ херувим е твърде болезнено някой от човешките синове да бъде поставян в положение на първороден, та да взима длъжността, от която Луцифер отпадна поради падението си? Чудно ли ти е тогава, че Ариил е обграден от ледници? Чудно ли ти е, че яростта на лукавия преследва всеки, който би поискал да бъде мъж по Сърцето на Отца Ми? Но нека сега ти покажа и самите печати на Божия Огън, които утвърдиха Давид пред Божието Сърце...”

След тези Свои думи Господ се приближи при Давид, като го прегърна. А след това взе короната от главата му и отново се приближи към мен, като ми казваше:

“Виж тази корона! Защото Божият Огън я изпълва и тя завинаги ще украсява главата на Господния слуга...”

Погледнах на златната корона в ръцете на Исус и забелязах как по върховете ѝ блестяха искри от Божия Огън. И затова запитах Исус:

“Господи мой! Каква е тази корона? Защо Отец е направил Огънят Му да гори вътре в нея...”

В отговор на думите ми Исус каза:

“Тази е короната, която Отец Ми иска да носят всички Мои царе по земята. Защото Аз съм Царят на царете и Господ на господарите. Но ето, сега ще положа короната на главата ти и ти сам ще разбереш защо Огънят е вътре в нея...”

Така Господ положи самата корона на главата ми. А Огънят на Отца влезе в самата ми глава. И като запали слепоочията ми, докосна мои мисли, твърде ревниво пазени вътре в мен. Това беше болка от гонението, събирана с години. Болка, която се надигаше винаги, когато някой докоснеше тези мои мисли. И ето, че болката изчезна и се стопи, сякаш никога не беше съществувала. А на нейно място към сърцето ми дойде силен копнеж да моля Бог за Милост към всички, които някога са мразили и препятствали служението ми към Исус. Нещо повече - чувствах себе си много по-лек отпреди. Това беше едно прекрасно разположение на духа

ми, който не можеше да бъде възмутен от каквото и да е зло. Затова думата се намери в устата ми, тъй че казах на Исус:

“Господи, това е корона, пълна с Незлобие. Тя те кара да обичаш онзи, който те гони и никак да не му вменяваш злото, което е сторил против теб...”

Исус ме погледна с внимание, а очите Му заблестяха радостно. И Той каза:

“Това е първият от печатите на Божия Огън. И Давид спечели този печат от Огъня на Отца, когато яви на Саула беззаконието му и му показа, че бе имал сгоден случай да го убие, но не бе го сторил. А помниш ли с какви думи му отговори Саул?”

Можех ли да не помня прекрасните свидетелства от живота на Давид? Разбира се, че знаех царските думи и затова отговорих:

“Исусе! Саул бе докоснат от самия Огън на Отца. Затова той каза на Давид:

“Ти си по-праведен от мене, защото ти ми въздаде добро, а аз ти въздадох зло. И ти показа днес, че си ми сторил добро, защото, когато Господ бе ме предал в ръцете ти, ти не ме уби. Понеже кой, като намери неприятеля си, би го оставил да си отиде по пътя невредим? Господ, прочее, да ти въздаде добро за това, което ти ми направи днес. И сега, ето, познавам че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка...”¹⁹

“И ето, Господ твоят Бог днес се обръща към всичките Си чеда, като им казва:

Бъдете незлобиви и непорочни чеда на Отца Ми! И оставете на Него възмездието над нечестивите! А вие погледнете нагоре и вижте как Огънят на Небесният ви Баща иска да ви даде онези съвършени корони, които ще ви направят Небесни царе! Защото само с тази корона на Незлобието вие можете да превъзмогнете над умноженото беззаконие и да съхраните сърцата си сред хладината на света...”

¹⁹ (I Царе 24:17-20)

След тези думи Исус свали короната от главата ми и отново отиде при Давид. А този път Божият слуга съблече мантията си и Исус я взе в ръцете Си, като отново се приближи към мен, питайки ме:

“Познаваш ли тази мантия? И докосвало ли се е сърцето ти до нея? И обличал ли си я над духа си?”

Поех самата мантия от ръцете на Исус. И ето, че сред гънките ѝ отново проблясваха пламъците на Божия Огън. А аз, като я поднесох към лицето си, отново усетих онази миризма на нафталин, каквато беше и при дрехата, дадена ми от сестрата на Мъдростта. Затова казах на Исус:

“Господи мой! Огънят на Отца пламти в мантията на Смирението. Защото тази бе мантията на слугата Му Давид. И той, ако и да се съблече гол и да танцува пред Лицето на Отца с всичката си сила, пак аз знаая, че в този миг очите на моя Небесен Баща са виждали слугата Си, облечен в грубата дреха на Смирението...”

Отговорът ми развъълнува сърцето на Исус. И Той, като погали главата ми, каза:

“Нека всичките Ми братя и сестри знаят, че днес са времената на Михала. И човешката гордост, надменност и презрение царуват в отношенията между хората. Но онзи, който облече мантията на Смирението, ако и да е гол в очите на подигравателите си, пак е облечен пред Лицето на Отца Ми и Огънят от Божието Сърце гори над духа му. Защото този е вторият от печатите на Огъня. И с него се стига най-бързо до Огнището на Отца Ми...”

След тези думи Исус отново взе горящата мантия от ръцете ми и като се върна при Давид я постави на гърба му. А тогава Господ се наведе пред Давид и като протегна ръцете Си, откачи от пояса му прашка, в която гореше Божия Огън. И след това отново се приближи при мен, като вдигна прашката пред очите ми, питайки:

“А тази прашка? Защо и в нея пламти Огънят на твоя Отец?”

Погледнах на самата пламтяща прашка и пристъпих към Исус, като протегнах ръце, за да я взема. А Той за миг я дръпна, тъй че аз пристъпих с още една крачка към Него. Това накара Господ да се разсмее и да ми каже:

“Като те гледам, май твърде много желаеш да я хванеш в ръцете си...”

“Така е, Исусе! - отговорих аз и усетих как Огънят на Отца нахлу към очите ми. А Исус, Който все още не ми даваше прашката, попита:

“Защо искаш тази прашка? И какъв е Огънят на Отца, който гори в нея?”

След думите на Исус аз паднах на коленете си. И като погледнах на Господа, Му казах:

“Исусе! С тази прашка Давид спечели битката срещу Голиат и така премахна укорът от Господния народ. Моля Те, Исусе! Дай ми я! Защото очите ми повече не могат да гледат онзи великан, настанил се в Храма Ти и готов да мърси Святото Място на Отца с нечистите си нозе. Аз бих пръснал главата на този дух! Аз бих стрил на прах златните му телета и след това бих напоил с горчива вода всичките му поклонници...”

Исус ме погледна и се усмихна. А след това каза:

“Ето, Стефане! Огънят от самата Давидова прашка отдавна гори в сърцето ти. И този е Огънят на Ревността. Огън, който охладнелите отдавна са изгубили и никак не помнят. Огън, с който можете да превъзмогнете над всички духове на тъмнината. Огън, с който можете и трябва да се възпротивите на Голиат, за да дойде и Божиата победа в живота ви. Защото този е най-изобилният Огън, който е горял в сърцето на слугата Ми. И блажени са всички, които са подпалени от него...”

След тези думи Исус отново отиде при Давид, като постави прашката в пояса му. И ето, че чудесата в Божието Огнище продължаваха. Защото този път Исус се протегна и взе самия жезъл на Давид. И като се приближи към мен, го постави пред нозете ми, като ми казваше:

“А сега виж и жезълът на Давид. Защото този е жезълът, с който пътят към Огнището е отворен пред сърцата на Моите...”

Погледнах на горящия жезъл и забелязах, че това не беше някакъв изкусен царски жезъл с украшения, а по-скоро - здрава и дълга пръчка, каквато носят овчарите, когато пасат стадата си. Все още не знаех какво

беше впечатлило Отец, за да поставя Огъня Си върху нея. Тогава Исус ми подаде самият горящ жезъл, като ми казваше:

“Хвани го с ръцете си! Защото този жезъл е твърде подобен на прашката...”

Едва хванал пламналата в Огън пръчка, аз усетих как през сърцето ми преминава огромна Сила. Представих си как Давид е вървял с пръчката си, за да пасе овците на баща си Есей. И той не просто ги е пасъл, но ги е пазил и защитавал... Това беше достатъчно хрумване, за да запали Огънят всичките ми вътрешности. Затова, като протегнах горящата пръчка към Исус, Му казах:

“Господи мой! С тази пръчка Давид пасеше стадото си. Тя бе неговото свидетелство пред Саула, когато той му заяви:

“Слугата ти пасеше овците на баща си; и когато дойдеше лъв или мечка та грабнеше агне от стадото, аз го подгонвах та го поразявах, и отървавах грабнатото от устата му; и когато се дигнеше върху мене, хващах го за брадата, поразявах го, и го убивах. Слугата ти е убивал и лъв и мечка, и тоя необрязан филистимец ще бъде като едно от тях, понеже хвърли презрение върху войските на живия Бог...”²⁰

“Значи, както сам се убеждаваш, преди да се възправи против Голиат, Давид вече беше убивал и лъв, и мечка. Как мислиш? Какво е нужно на Божия служител, та да премине от мечката към лъва, и от лъва - към великана?”

С въпросите Си Исус сякаш дърпаше точната дума от устата ми. И затова Му казах:

“Исусе! Нужна е Дързост! Нужно е да повярваме, че сме онова, което Ти Си видял, че сме, а не онова, което обстоятелствата диктуват...”

“Точно така, момчето Ми! И ето такъв е Огънят на Дързостта. Понеже само с този Огън вие ще можете да извършите онова, което стори и Давид. Защото Дързостта непременно ще освободи у вас безстрашието и смелостта. А онзи, който има Огъня на Дързостта, непременно е бил посочен от Отца Ми, за да идва пред Трона Му и

²⁰ (I Царе 17:34-36)

пред Святия Му Престол. И не ви ли казват това и Моите апостоли в посланията си? Не написа ли Павел на всички ви:

“Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно...”²¹

Но ето, предупреждавам всички от Огненото място на Отца:

Не се ли научите да бъдете дързостни, то няма никак да превъзмогнете над хладината и леда. Защото, ето, на всички ви днес е нужна вярата на Естир, която се застъпи за народа си. Тя дръзна и пристъпи към царя така, както и Моите верни свидетели ще пристъпят, за да намерят жезъла на Давид. Защото този е четвъртият от печатите на Божия Огън. И той е, който събаря царства и разрушава крепости...”

След тези последни думи Господ отново върна пламтящия жезъл на Божия слуга Давид. А след това, без да взима нищо от него, се приближи към мен, като ми казваше:

“А сега, момчето Ми, нека те приближа до Давид. За да видиш и останалите три печата на Божия Огън, които са в Божия Суверенитет и Отец Ми ги дава само на онези, които Той посочва с ръката Си. Вие всички трябва да се стремите към тези три печата, но Отец ще посочи изсред вас само онзи, в когото напълно благоволи Сърцето Му...”

След тези думи Господ хвана ръката ми и ние се приближихме до Божият слуга Давид. И ето, че Давид протегна ръцете си и хвана арфата си, чиито струни бяха огнени. Ръката на сладкия псалмопевец дръпна самите струни, а гласът му запя най-прекрасният от псалмите му:

“Господ е пастир мой; няма да остана в нужда. На зелени пасбища ме успокоява; при тихи води ме завежда. Освежава душата ми; води ме през прави пътеки заради името си. Да! И в долината на мрачната сянка, ако ходя, няма да се уплаша от зло; защото Ти си с мене; Твоят жезъл и Твоята тояга, те ме утешават. Приготвяш пред мене трапеза в присъствието на неприятелите ми,

²¹ (Евреи 4:16)

помазал си с миро главата ми; чашата ми се прелива. Наистина благост и милост ще ме следват през всичките дни на живота ми; и аз ще живея завинаги в дома Господен...” ²²

Братко мой! От хвалението на Давидовите уста самото място се изпълни с такова благоухание и аромат, щото аз знаех, че никой друг в цялото Небе не можеше така да докосва Отца, Сина и Святия Дух, както го правеше Давид. И при все, че бях виждал Лицето на моя Господ радостно и щастливо, пак никога не бях виждал такова щастие и радост, каквато Исус преживяваше от хвалението на слугата Си. И ето, че Исус ми посочи пламналата арфа и пръстите на Давид, които играеха по нея, като ми казваше:

“Човешкото сърце може да хвали Отца Ми по всякакъв начин. То може да изразява любовта си с всякаква песен. Но ето, знай, че Огънят на Хвалението пламва в онези, които не просто пеят, но живеят в псалмите на Давид. Защото най-чистото и благословено хваление пред Моя Бог и Отец е да опазите Неговите правила, които Той е изявил чрез сладкия Си певец. Защото ето, да получите Огъня от Хвалението ще рече да превърнете душите си на осмострунна арфа. И винаги, когато пръстите на Отец Ми докоснат душите ви, да звъните с песента, която Той иска да чуе. Защото тогава Небето над вас ще бъде родовито и плодовито. И Огънят от Божието Светилище ще докосва и ще спасява, ще възвръща и ще изцелява!”

Слушах проникновените думи на моя Цар и Спасител и в този миг знаех, че Сам Отец открива Сърцето Си за всички нас. Защото, скъпи ми братко, сред ледниците на Вавилон има твърде изкусни изпълнители, готови да пеят за пари и светска почит. И ако и устните им да хвалят Името на Бога, пак с делата си те се отричат от Него. А този Свят и чист Огън в арфата на Давид, бе самото сърце на Божия слуга. Той бе съединен с Отца в Неговата Любов и изпятият псалом беше не просто песента на устните му, но свидетелството на целия му живот. И ето, че когато Давид остави арфата си, Господ протегна ръката Си към гърдите му, като ми каза:

²² (Псалом 23:1-6)

“Виж сега Звездата на Давид. Защото тя е, която го прави Божий свидетел за вечни векове...”

Погледнах на самата шестоълчна Звезда и забелязах как тя пламтеше, като запечатана на Давидовите гърди. Все още не разбирах великото знамение на тази Звезда и нейният скрит духовен смисъл, но вътрешно се възхищавах на пламъците ѝ. И ето, че Исус ми каза:

“А сега момчето Ми, по благоволениято на Отца Ми пред сърцето ти се разкрива и тайната на онова, което виждаш. Защото в Звездата на Давид е скрит Вечния Завет, с който Отец се обеща на слугата Си...”

Погледнах отново към пламтящата Звезда и все така не виждах онова, което виждаше Исус. А Той с приятелски укор ми каза:

“Май отново трябва да те заведе при слугинята на Отца. Защото не друг, но Мъдростта положи тази Звезда на гърдите на Давид, за да се изпълнят и думите на Отца, които гласят:

“А верността Ми и милостта Ми ще бъдат с него; и с Моето име ще се издигне рогът му...”

Сега виждаш ли Върха на Звездата, Който е издигнат нагоре? Защото това е Божието Име, с което се издигна потомството на Давид. Кое е това Име?”

“Това Си Ти, Господи Исусе! Защото по плът Ти се роди от Давидовото потомство...”

“Забелязваш ли, че отляво на Сина на самата Звезда стоеше Отец, а отдясно Святият Дух...”

Докато Исус ми говореше очите ми вече проглеждаха. Така забелязах, че Звездата на Давид наистина се състоеше от два равнострани триъгълника. Докато единият сочеше с Върха си надолу, другият сочеше с Върха си нагоре. Затова отговорих на Исус:

“Господи мой! Аз виждам, че Ти Си Върхът в Звездата на Давид. Но едновременно с това гледам и на втория триъгълник, чийто Вр̀х не сочи нагоре, но надолу. Как да разбирам него?”

Исус се усмихна на въпроса ми и продължи:

“Разбирай го така, че преди Синът да бъде въздигнат нагоре и да стане Спасител на човешкия род, Той слезе най-долу, като прие образ на слуга. И затова Отец Го превъзвиши и Му подари Името, което е над всяко друго име...”

Слушах думите на Господ и сърцето ми все повече просветляваше, тъй че невидимото пред очите ми ставаше видимо. А Исус, като наблюдаваше с внимание собственото ми проглеждане, хвана с ръка самата пламтяща Звезда и я положи над гърдите ми, като ми казваше:

“Нека Огънят на Отца Ми сега влезе в сърцето ти. За да разбереш, че по Божието предумие тази Звезда винаги е стояла над теб, но ти не винаги си я виждал...”

След тези думи на Исус аз усетих как Божията Сила хвана духа ми и само след миг аз вече усещах, че държа в ръцете си единият от триъгълниците, образувачи Давидовата Звезда. А очите на сърцето ми гледаха на Исус, Чийто Образ стоеше в долния връх на самия триъгълник. И ето, че триъгълникът полетя надолу, а аз след него, понеже го държах. И колкото повече летях надолу, толкова повече Господният Образ просияваше на самият триъгълник. Докато накрая духът и сърцето ми се намериха на самото дъно, а аз усетих над духа си онова овчарско наметало, с което Исус ме беше покрил, когато ми даваше виденията, свързани с **“Облакът над Сионовата дъщеря”**. Миг след това очите ми зърнаха и Смирението. И ето, че Господната слугиня се приближи към мен, като ми каза:

“Този Свят Господ, Който е водил сърцето ти към Смирение надолу, непременно ще те възвиси нагоре...”

В следващия миг в ръцете на Смирението се намери другият триъгълник от Звездата на Давид. И тя, като го положи над първия, ми каза:

“А сега се върни отново при Божието Огнище. Защото така Отец ще ти даде пълнотата от Огъня в Звездата на Давид...”

Държах в ръцете си пламтящата Звезда. И очите ми виждаха моят Господ два пъти. Първият път - в грубите дрехи на Смирението и във Върха на Звездата, сочещ надолу, а вторият път - в Небесната Си Слава с великолепните Си Царски дрехи във Върха на Звездата, сочещ нагоре. И

ето, че от самата Звезда Господ, Който възвисяваше в Славата Си, ме посочи с ръката Си, като ми казваше:

“Въздигни се нагоре! За да останеш завинаги запечатан от Огъня на Мъдростта...”

Миг след думите Му аз отново се намерих при Божието Огнище и очите ми отново зърнаха Исус и Давид, стоящ до Него. А Исус, Който се усмихваше и вече докосваше с ръката Си сърцето ми, ме запита:

“Сега разбра ли Звездата на Давид? И проумя ли защо този най-смирен изсред Израилевите царе стана мъж по Сърцето на Бога?”

“Да, Господи мой! Сега разбрах и проумях, че Отец винаги е искал да живее с Духа Си вътре в човеците. Той, Който е Създателят и Творецът, иска да запечата сърцата ни със Звездата на Давид. Защото тогава всеки от нас, който иска да види Лицето Му и да стои завинаги в Светлостта Му, трябва да заживее ненарушимите Му божествени принципи, в които е записано, че:

“Страхът от Господа е възпитание в мъдрост, и смирението предшества славата...”²³

И преди да погледнем на Тебе, Господи, Който Си отдясно на Отца и на Силата, трябва да Те видим, като Онзи, Който коленичил пред учениците Си, измиваше нозете им и им даваше Собствения Си пример как да Го следват. Защото който следва долния Врѣх на Звездата, за да слезе най-долу, ще получи и горният Врѣх, за да се възкачи най-горе...”

“Иди тогава и предай на всичките Ми братя и сестри, че това е начинът да спечелите Сърцето на Отца Ми и да получите от Огъня Му. Защото в живота на всеки от вас ще се яви Святият триъгълник на Троицата, за да поиска да направи обиталище във вас. И ако вие последвате копнежа на Сина, за да бъдете кротки и смирени, приели образи на слуги, то отляво ще ви насърчава Отец, а отдясно ще ви укрепява Духът. Тогава към този Свят триъгълник на Божиата Тайнствена Премъдрост ще се прибави и другият, за да се роди Давидовата Звезда и така да се изпълнят и думите на Апостола Ми Петър:

²³ (Притчи 15:33)

“И тъй, смирете се под мощната ръка на Бога, за да ви възвиси своевременно...”²⁴

Слушах благодатните думи на моя Господ и усещах как сърцето ми завинаги е запалено от Огъня на Давидовата Звезда. Огън, който призовава всички ни да слезем най-долу, та да бъдем възкачени най-горе.

След самото чудно водителство на Исус, когато аз вече виждах Давидовата Звезда с Неговите очи, Той отново я постави на гърдите на слугата Си Давид, като ми каза:

“А сега нека ти покажа и последният от печатите на Божия Огън. Защото това е седмият печат на Благовонния Елей, с който Божият пророк Самуил помаза главата на Давид...”

След тези Свои думи Исус се възправи пред Давид. И като протегна ръцете Си към главата му, прегърна косите му, които бяха като огнени. Защото по тях преминаваха вълни от Божията Любов. И ето, че Исус стисна с едната Си ръка кичур от къдриците на Давид, а другата подложи под първата Си, тъй че в шепата на ръката Му започна да се стича божествен Елей. Това бяха огнени капки, които бяха заредени с твърде голяма Сила, понеже със самото им капване в шепата на Спасителя от тях се разпръскваха хиляди искри. Така Исус напълни шепата Си с Елея от Давидовите къдрици и след това се приближи към мен, като ми казваше:

“Виж Елеят на Отца Ми, с който Той помаза слугата Си Давид...”

Погледнах в шепата на Господ и очите ми се премрежиха от сълзи, поради силно вълнение. Защото от ръката на Исус пламтеше такава силна Любов, каквато аз никога преди това не бях преживявал. Затова, като наведох главата си, тихо Му казах:

“Господи мой! Кой съм аз, та да ме спохождаш с такава Благост и щастие? Кой съм аз, та да преживява сърцето ми всичко това?”

А Исус, със сълзи в очите Си, ми отговори:

“Не Ме питай кой си ти! Защото Отец Ми знае кого е призовал и защо го е призовал. Но наместо това приеми този Елей в сърцето си. Защото ще дойде време, когато Отец Ми ще простре за последно ръката Си по земята, за да прибере мнозина от изток и запад.

²⁴ (I Петрово 5:6)

Тогава Неговите слуги, между които си и ти, ще отидат, водени от ръката Му, за да намерят пастири по Сърцето Му. И като протегнат чашите на сърцата си, ще изсипят това благоуханно и Свято миро над всички, които ще дават живота си за Стадото Господно. Защото Елеят над Давидовата глава, е най-съвършеното благоволение от Сърцето на Отца. С този Елей слуга и Господар стават едно! С този Елей Баща и син стават едно! С този Елей всред Господния народ на земята слиза самото Божие Сърце, за да дава Живот и Светлина на чедата Си!”

След тези думи Господ изля самият Елей в сърцето ми, тъй че всичко вътре в мен пламна. И един вътрешен поглед, по-силен от всичко друго, грабна духа ми и го вдигна пред себе си. И тогава очите ми започнаха да виждат нещастията и горкото по земята. Аз виждах как онези Вавилонски ледници бяха пълни с болни и замръзнали овце. Аз виждах сред снеговете и виелиците хора слепи и куци, недъгави и сиротни, блудни и безпътни, ридаещи и стенещи, ранени и убити. Самият поглед в сърцето ми започна да ми говори, а аз разбрах, че това бяха очите на моя Отец:

“Аз ти дадох пътя до най-дълбокото на Сърцето Си! За да видиш Собственото Ми Огнище. За да видиш слугата Ми, който някога бе вдъхновител на всички пастири на Господния народ. И те, вгледани в живота му и запалени от примера му, даваха живота си за Стадото Ми. Но после дойде друго време. Време, в което беззаконието се умножи. Тогава човеците престанаха да зачитат Божието Сърце. Те престанаха да Ме питат дали Аз благоволя в човека, когото са избрали за свой водач. Те престанаха да Ми отдават Славата. Те започнаха да гонят пратениците Ми и да ги убиват. Така Стадото Ми остана без Давид! И това Свято Огнище на слугата Ми, този Ариил, който някога беше пример за заселване на всички, бе обграден от ледовете на човешкото първенствуване, алчността и лицемерието. Стадата вече не се питаха накъде ги водят безпътните им пастири. И никой вече не се допитваше до Сърцето Ми, нито пък стадата искаха Божият Избор!

Ето, Аз за последен път те изпращам до Вавилон и ти казвам, че той няма да се покае! И в блудството си и в цялото си нечестие ще откаже да признае, че Моите слуги пророците са били тези, чрез които Аз изявявам Собствения Си Избор. Защото Аз възлюбих Давид, като го посочих чрез Самуила! И Самуил бе Моят слуга, който изля Моето миро върху Давидовата глава, за да пламне в сърцето му Моят Огън.

Но ето, има Отеческа присъда над Вавилон! И Светлина от светило скоро няма да свети в него! Нито пък ще се чуе Гласът на Младоженеца и Невястата! Защото Аз, Изпълващият всичко във всички, ще потърся мъже по Сърцето Си! И като ги посетя чрез слугите Си, пророците, ще изля мирото Си върху главите им. За да любят с Моя Огън и да имат сърца на бащи, които дават живота си за чедата си! И ако човеците не напуснат ледниците на Вавилон, за да ги приютя в кошарите на Истинските Си овчари, то в Името Си се заклевавам, че непременно ще направя пасторите им още по-зли и още по-лукави. Защото никой от тях не е бил помазан от Господен пророк, та да влезе в сърцата им Елеят на Давид! Но са се протягали празни ръце върху празни глави, докато и ръцете и главите са станали пълни със зло!

Ето, Аз викам от Небето! И миг преди да разтърся земята и да прибера Духа Си от нея, призовавам всички, които Ме чуват в сърцата си:

Търсете Господ, докато Го намерите! Призовавайте Го, докато е близо! И не търсете благоволенieto Му във високите и силните, нито в лицеприятните и снажните! Защото нито в Елиав, нито в Авинадав ще благоволи Сърцето Ми! Защото пръстът Господен, като пропусне всичките именити и уважавани, ще намери чрез пророка Си онзи, който дава живота си за Стадото Господно, и сърцето му не е отишло след гнусна печалба и пресметливост, но е било родено от Мен, за да живее в Ариил!

Давиде! Вика те твоят Отец! И скоро ще помаже главата ти с Елей! И чашата ти ще прелива! Аз го изговорих! Аз го изрекох!”